

לחזור ולסוריד הכפל שהוא או"ח דחסדים (ח) דגה' הגז' שעלו ליסודות דישסו"ח להורידם לנה' דז"א

י ה ו ה	יהוה	י ה ו ה	יהוה	י ה ו ה	יהוה
צ ב צ ב	צבאו צבאות	צ ב צ ב	יהוה	צ ב צ ב	יהוה
א א א	א א א	א א א	יהוה	א א א	יהוה

להמשיך ג"ש דאו"ח דחסד דנלח לחכמה דנוק' וג"ש דאו"ח דחסד דהוד לצינה דנוק' ומשם להמשיך הארת הבש"ת שבהם לח"ן וג"ה דנוק'. (ב)

ג' כלי חכמה דנוק'	יהוה	ג' כלי חכמה דנוק'	יהוה
אלף ההה יוד הה	יהוה	יוד הא וו הה	יהוה
א א א	יהוה	יוד הא וו הה	יהוה
א אה אהי אהיה	יהוה	י יה יהו יהוה	יהוה

להמשיך מיסוד דז"א ה"ג לדעת דרחל ולתקן דעת הגז' ונשלים לי"ס לחקן דעת דיעקב לפני פ"ע דיסוד דז"א ולהמשיך חשבון הכל משם ע"כ דיסוד דאבא ולהמשיך ג"כ ה"ח מיסוד הגז' לדעת דיעקב

דו	יהוה	יהוה	יהוה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה

ג' כלי דעת דיעקב ורחל יוד הה וו הה

יוד יוד ההה יוד הה וו יוד הה וו הה יוד יוד הא הא וואו יוד הא וואו הא לתקן י"ג ח"ד דיעקב כי קונה הכל גי' א"ל פשוט ומלא והוא תיקון הראשון ואחריו לתקן כל הי"ג

אל אלף לכמד רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת נוצר חסד לאלפים נושא עון ופשע

וחטאה ונקה

וזוכר (א) א"ה כ"ל כי ז"ל נו"ה דוקא ומ"ש כאן נה"י הוא ע"ס וכג"כ מ"ש כאן כלי ת"ת דז"א וגם הויה בניקוד חולם ג"ז ע"ס וכן מלאתי בקלת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס לכן סידרתים כאן בין שני חללי לבנה וא"ש את"מ: (ב) שליה פ"ה: (יח)

מגיל דכתיב אך טוב וחסד ירדשני כי והענין הוא כי היסוד הוא
הוא הויה דמלוי יודין הוא בני' חסד וכולו הוא מחפשת ויואל אל
יעקב חוץ מחשבון טוב דלא תפסע ונשאר גנון סוף יסוד
דז"א :

והנה אם חסור חשבון הכ"ל מן ע"ב ישאר בני' טוב והרי נמצא
אין האורות שהם כמספר הכל ניתנים אל יעקב והשאר
הם בני' טוב והם נגזרים לדריקים שהם לדיק ולדיק ר"ל ללודך וזו
ז"א הנקרא 'ישראל עם רחל כי גם אז יש זוג מבחי' חו"ג דא"ח
(ט) ונמצא כי אז בזווג ההוא נכנסים ברחל ג' יסודות יסוד דא"ב'
ויסוד דאימא ויסוד דז"א המלביש את שניהם בחסד וזה הטעם
שנתבאר אלליתו כי הזוג דז"א שהוא הזוג 'ישראל עם רחל הוא
עליון מאד ואינו נעשה רק ביום שבת כמשי"ח במקומו. גם חסיון
טובה כוללת לשלשון במלת הכל והוא כי עתה יש בחי' ה' ליעקב
וביאר ענין ה' זו אינו מסופק אך שמעתי ממח"ל כי שמעתי
מאדם אחד ששמע ממח"ל שפנינה הוא כי בתחילה היו לו ב'
מוחין הנק' חסדים טובים כנ"ל ועתה להיות שנכנסו ג' מוחין
עלאין לכן עתה לקח הארה וזו מהם ונמצא יש לו ה' הארות .
אבל מה שנלצ"ד ששמעתי ממח"ל הוא באופן זה והוא כי הנה
יעקב לוקח הארת מן זר"א ומן אבא לוקח ג' מוחין שהם חסדי'
אבל מן אימא אינו לוקח אלא הארת ב' מוחין בלבד לפי שהנשי'
דעתן קלה כמשי"ח באות כ' של הכל. ונמצא שחמש הארות לקח
יעקב. ואות כ' של הכל חסיון זה אל רחל. כי הנה עתה לוקחת
ב' מוחין בשלימות משא"כ במלה גומל חסדים טובים כנ"ל לפי
הם עתה שנגמר אבא ליכנס נמצא כי עתה המוחין שלה הם
בשלימות'. והנה הם שני מוחין בלבד שהם חו"ב שבה כי דעת אלו
בה לפי שהדעת מדד אימא הם בחי' חו"ג והחסדים נתפשטו בו"ק
דז"א ולא נשאר לה רק ההצ"ו וה"ם ה' היות שפולים בני' ק"ל בסוד
נשים דעתן קלה כנ"ל בזוהר פ' שלח לך ובחיל' ל' מן הכ"ל חסיון
אל הג' מוחין עלאין דמלך אבא הנמשכין עתה בז"א כנ"ל . גם
חסיון כי הנה גם יעקב הוא דטורא ויש בו בחי' דיקא קדישא
ולדין לתקן בו דיקא זו במלת קונה הכל שהוא בני' ר"י ושהוא בני' א"ל
אלף למד ונדע שהתיקון הא' דייג' תיקוני דיקא הוא אל כמשי"ח
אל רחום ומנון כו' והוא ע"ג מש"ל במל' האל שהוא תיקון דיק' דז"א:
וזכר חסדי אבות (ז) הנה כבר נתבאר שפנינו כחב"ד
ליעקב ורחל באופן זה כי ב' השלישי'

כי מילוי אוחיות הויה דפי' דיודן הוא בני' אלהי שהוא מ"ו .
גם הכוין כי המוחין דאימא כשנכנסו הג"ר דאימא וירדו ג' אמלעיו'
למטה לא ירדו בפעם א' אמנם בתחילה ירדו אל הגרון במלת
האל. ואח"כ נסעו נסיעה שניה במקומם במלת הגדול הגבור
והטורא כנו' והטעם הוא לפי שהגרון הוא מקום זר מאד והראש
הוא רחב ואין כח אל המוחין לירד דרך הגרון שהוא מקום זר
בפעם א' ולכן בתחלה נוסעים נסיעה אחת עד הגרון בלבד ומתעכב'
שם לסיבת היותו מקום זר ואח"כ ע"י מעשיו באומרתו הגדול
הגבור והטורא נוסעים ויורדים למטה יותר והנה גם אלו דאבא
היה ראוי להיות כן שבתחילה ירדו אל הגרון אותם ג' אמלעיות
דאבא ואח"כ ירדו בחגי' דז"א :

אמנם אין הדבר קן אלא שפסע אחד יורדין עד חגי' דז"א
וזה נרמז במלת קונה הכל כי הכל נגמר ברגע א' ובנסיע'
א' ואין טורח אל נסיעה אחרת כמו באימ' והטעם לזה הוא כי עתה
אנו מפוררים את האור העליון דמול' עלאה קדישא (ח) דאריך
שהוא תיקון י"ג של וקפה שהוא אוחיו' קונה ממש וע"י אור גדול
הנמשך עתה מזה המול' במוחין דאבא יש להם כח גדול לרדת
במרוגה בנסיעה א' ולא יטרך לב' מסעות וקרוב הוא שנאמר כי
זהו סוד ענין זוג במול' עלאה עלמו וע"י הזוג ההוא נוסף אור
הנו' ואין להאריך בזה. וכבר הארכנו בזה כמה שהדעתך כי
זוג א"ח במול' אחללו וכמו שלהכניס שלשה תחתיות דאבא
הולך זוג במלת אלהיט ואלהי אבותינו כנ"ל גם עתה יש זוג
אחר לענין שלשה ראשונות. (י) גם הכוין לענין הג"ל כי ע"י מול'
עלאה הנרמז במלת קונה כנו' נעשה יסוד דז"א הנקרא הכל
כמבואר אלליתו בכמה מקומות ארך נה" דז"א הם בחי' חסדי ע"י
חוספת ולכן החי' נאחזים בהם ואלו הנהי' ה"ם החוספת ולפי
שחמדי בחי' מחדש לכן נדיך לאור עליון דאריך ולזווג שלו כנ"ל
כדי לתקן ולהאיל' מחדש את הנהי' דז"א ולכן נרמז כאן אריך
דיפ' הא' היא במלת אל עליון (י) שהים הכתר הנו' דאריך ונקר'
אל עליון אשר ע"י נגמלים החסדים טובים שהם הגהי' דז"א שהוא
מויא' אולם לחון ומגלה אותם כענין ויגמול שקדים. וגם נרמז
שנית במלת קונה הכל כי הוא קונה בסוד וקפה בסוד מולא עלא'
דייקא דאריך אשר הוא מוילא את הכל שהוא היסוד (ד) כנו'. גם
חסיון במלת הכל כי כל בני' חמשים שהוא כללות החמשה חסדים
הנמשכים ביסוד דז"א וכל אחד כולו מעשר כנודע. וגם מחפשו'
ויורדים בחסדו הויה ללודך רחל נוקבא דז"א זה נרמז במלת הכל
ה' לטוק' כל ליסוד עלמו דז"א וכל מליחות החפשו' זה החסדים
ובבורות אלו הם ביסוד עלמו גם חסיון כי עד עתה לא היו
ביעקב וברחל רק ב' מוחין מניה אבל עתה אשר נגמרו וירדו
כולם במקומם אז נעשה מוח הדעת ביעקב מן היסוד דאבא שנכנס
עתה למטה והיסוד הזה נק' כ"ל כנודע כי כל בחי' כל הוא ביסוד.
גם נעשית מוח הדעת ברחל מן הה"ג דאימא הנרמזים באות ה'
כנו' הכל כנודע וכבר נודע כי מקום הנק' הדעת דיעקב ורחל הוא כנודע
היסוד דז"א אמנם הדעת דרחל אינו רק בסוד דעתן של נשים
קלה (ה) כמבואר אלליתו בהרבה מקומו' ובפרט בדרוש תפילין
דר"ם. גם חסיון כי כל זה שביארנו שנמשך ליעקב ורחל הם באופן
זה כי מן הארות דאבא נמשכות ליעקב והארות דאימא לרחל
ולכן חסיון מלם קונה ברחל שהוא ג' אהיה דמלוי יודין שהוא הנק'
ללם דז"א מדד אימא ומלת הכל ביעקב שהוא אבא הויה דמלוי
יודין שהוא ג' ע"ב. וכבר נודע כי בחי' האור שקדם לעולם
שאח"כ הנה הוא בחי' היסוד דאבא אשר היה מאיר מסוף העול'
עד סופו שהוא בני' היסוד דז"א ויואלת הארתו מפי היסוד אור
גדול מאד ואח"כ גנוו הקב"ה לדריקים ר"ל בתוך היסוד הנק' לדיק
ושם הוא מתלבש ונגנו בתוך היסוד הוא דז"א ושם נקרא בסוד אור
זרוע לדיק. ואומרו שהיה מאיר מסוף העולם ועד סופו ר"ל כי
הוא מחפשו ומתגלה בו"ק ז"א הנקרא עולם ואח"כ גנוו תוך היסוד
דז"א . והנה כאשר יולא אור מזה היסוד דאבא כדי להוילא כנגדו
פרטוף יעקב כנודע אין כל האור שלו יולא להיותו נגנו שם
אמנם נשאר בתוך היסוד דז"א כמנין טוב גנוו שם וז"ל אך טוב
וחסד ירדשני כל ימי חיי כו' הנו' בפ' תרומה בדי' קס"ח ע"ב
והוא אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד טוב איהו כד כליל חסד
בגויה ולא תפסע לנחמא לנחמא חסד כד נחמא לנחמא ועבדי טיבו
עם כל בריין בדיקי וברשיע' ולא חייש ואפי' דדרגא חד הוא

המגולים התחתונים שבת"ח דז"א הם בחי' שני הכתרים ליעקב
ורחל. וב' פרקין עלאין דניהם הם חו"ב שלהם לשניהם והיסוד הוא
הדעת לשניהם ועתה מן שני פרקין האמלעיים דניה' דז"א ומן
העטרה דיסוד דז"א נעשית חגי' ליעקב ולרחל וזה נרמז באומרו
וזכר חסדי אבות (ח) וישן כי כולם ככללים בחסד נק' חסדי אבות
גם פי' ב' לפי שהאבות הם הג"ר וחגי' הם הבנים שלהם ונקר'
חסדי אבות ר"ל חסדים הנמשכים מן הג"ר הנקראים אבות וישן
כי כולם ככללים בחסד נק' חסדים גם הם. ואמנם יעקב הוא
מדד פניו דז"א ע"י אור דאבא ורחל מדד אחר דז"א ע"י אור
דאימא ולכן חסיון במלת וזכר שהוא בני' הויה דפי' דיודן דא"ב'
ואהיה דיודין באימא ופניהם בני' זכר :

ומביא גואל רבני בניהם כאן חסיון לעשות שלשה
אחרונות שהם נה" דיעקב
ורחל מן ג' פרקין תחתין דנהי' דז"א כנודע וחסיון באומרו לבני
בניהם שהם נ"ה הנעשים עתה ליעקב ורחל והענין מבואר עם
הכ"ל כי ג"ר חב"ד נקרא אבות כי ה"ם אברהם יצחק ויעקב כמבו'
לעיל במלת אלהי אברהם כי והג' אמלעיות חגי' הם בני' שלהם
ונקרא' חסדי אבות כנ"ל שהם חסדים נמשכים מן האבות כנ"ל והג'
אחרונות נה"י נק' בני בניהם של האבות הנו' ובמלת גואל חסיון אל
היסוד דיעקב ורחל לפי (ט) שהיסוד הוא נק' מגדל הפורח באויר לפי שאין
כנגד היסוד דיעקב ורחל שום אחיזה בז"א כנודע לז"א ומביא גואל
לבני בניהם כי הוא הבאה מחדש ממש משא"כ בשלשה אמלעיות
שלהם שיש להם אחיזה כנגדו בז"א ולכן לא נאמר בהם אלא לשון
זכיר' כמ"ם שזכר חסדי אבו' כי היא זכיר' אל מה שכבר היה במלי'או'
(י) וטועם כי סוד גאולה הוא ביסוד אבל היסוד דרחל שטיפש גם בו
שדיך לשון גאולה עכ"ל חסיון באופן אחר והוא כמה שנטעם כי נקוד'
ליון שבנקבה פער רחם שבה הוא בחי' היסוד שבה והוא בחי' מס'
סחומה שה"ם הרחם שבה הנשוי בטורח סחומה כבוד כי לא
נת"ל

הגרות וביאורים: (א) דדיקא דאריך: (ב) עו"ת דל"ר פ"א: (ג) כפ"ח הנוסח שהיא א"ח שהיא הכתר הנקרא אל עליון: (ד) דז"א: (ה) פי' שאין לה רק ה"ג
שהוא ג' ק"ל ועיין לקמן: (ו) גם מהם: (ז) ע"פ ס"א מס' מעשר העמרים: (ח) כי תת' נקראו אבות (כ"י): (ט) ולפי. וכן הוא בפס"ח: (י)
אמנם חסיון כי יסוד נקרא גואל כי ביסוד הגאולה אך היסוד של רחל כו':

ועם היות שם א"ל במילוי ולא שם הויה הוא כי כבר בתפ"י שחרית בחזרה נחמל' שם א"ל במילוי וגם שם אדני היו במילוי אלא שעלתה במעלה שם ההויה פשוטה שהיא מעולה יותר משם אדני במילוי:

ובהזרת תפילת מוסף בקו"ר אז ו"א עולה בכתר דא"ח כי בתפ"י לחש לא עלה אלא בני' מוחין חב"ד שלהם כנ"ל. ופ"א שמעתי ממוז"ל כי בחזרת מוסף אין עליה לז"א כי כבר הוא שיה במקום א"ח אבל אנו חוזרין לעבור את ג"ר דא"ח כדי להוריד הארה מהם אל הנקבה שחולק לעלות עתה ב' מדרגו' בפ"א עד חג"ת ועד חב"ד דא"ח כמו שיתבאר וע"כ הזדווג עם ו"א. ואמנם הנקבה עולה ב' עליית עליה א' בחג"ת דו"א שהם עלמו' חג"ת דא"ח ועליה ב' עולה עד חב"ד דו"א שהם עלמס חב"ד דא"ח. ופ"א שמעתי כי כל עליית ו"א עתה הם דא"ח בלבד ועליית רחל נוק' הם (א) בא"י בלבד ומנאל כי בחזרת תפילת מוסף ירש ו"א מקום אביו ונוק' מקום א"י וזהו הנטון. והנה עליית ו"א בכתר דא"ח נרמז בקדושת חזרת מוסף שהיא (ב) כתר יתנו לך ה' אלהינו כי' וכמ"ש בס"ה ופירשו לך ה' אלהינו שהוא ו"א אלהי התחתון יתנו לך דא"ח הנק' מלאכים המוני מעלי' בחי' כתר שלהם וסרסור ודורשיו לך ה' אלהינו יתנו מלאכי' המוני מעלה כתר. וכבר נתבאר בס' התיקו' כי א"ח נק' מלאכים של א"ח כתר דא"ח. ונלע"ד ששמעתי ממוז"ל שבמלת כתר יכוין אל הויה דמילוי ס"ג ואמנם עליית הנוק' רחל עלייה א' היא בקק"ק ה' לבאות כי' ולכן תכוין כי בקדוש א' עולה בחסד ובב' עולה בצבורה ובג' עולה בת"ת ועליה הב' היא עולה כשאומרים א"ה מקום כבודו ר"ל כי ג"ר שהם א"ה א' דעת באמלג. י"ה הם חו"ב ושם במקום א"ה הוא מקום המלכות הנק' כבודו של ו"א וזהו כבודו כבוד ו' כי ו"א הוא סוד אות ו' והיותו כי עתה עלתה הנקבה ב' עליו' בפ"א משא"כ בשום זמן מהומני לכן שואלים המלאכים וכולם תמהים (ג) וא"י איה מקום כבודו כלו' אך אפשר שהמל' דילגה למקום ג' אמלעיות וא"ך עתה פתח פתח חזרה לעלות בני"ר ותמהים ואומרים איה כי' כי הם חושבים שאינה יכולה לעלות רק עלייה א' שהיא בני' אמלעיות וכוון שבמלתה משם אינם יודעים מה נעשה בה כי אינו עולה בדעתם שעלתה עליה שניה. והנה לריך האדם לדלג על רגליו כלפי מעלה בעת שאומר קק"ק כי' ובעת שאומר איה כי' לרמוז אל ב' דילוגים אלו שדילגה רחל נוק' דו"א. ודע כי סוד איה אות א' היא מול הי"צ דיקנאל דא"ח שהוא סוד הדעת של א"ח הנקרא י"ה וזהו א"ה וכבר הודעתך כי עתה במלת א"ה כי' תכוין לקבל בעגמך חוס' (דברא ד) ממדת יום השבת כנ"ל ותכוין כי עתה ע"י עליית גמלה הנקבה כנו' קתה לה שם חדש יותר מעולה והוא שעתה נקרא א"ל א"ה במילויים כאלפין כזה אלף למד יוד הא ווא הא והם בני' ר"ל כמנין ב' תיבות שהם מקום כבודו עם ו' של להעריעו ולכן תכוין במלת אלו כוונה הנו'. ובאומרך ימלך ה' לשולם כי' תכוין כי ר"ת של אלהיך ליון לדור ודור הם אותיות אלנו ר"ל כי עתה רחל נוק' דו"א היא אלנו ממש שיה בקומתו משא"כ בשום חפלה אחרת. ענין פ' שמע ישראל כי' הנתקן במקום הוה עניינו הוא כי' הנה בכל יום שבת לא היה זוג כלל לז"א עם נוק' רחל אלא עתה בחזרת מוסף בקו"ר שעלתה עמו שיה ב' כנו' והיסוד

שלו שיה בשוה עם היסוד שלה משא"כ בתחילה. ובהבין ענין תפ"י מוסף שאמרנו בס"ה ובספר התקוניים שהיא ביסוד הנקרא יוסף והעטם הוא כי עתה יכול יסוד דו"א להזדווג בשוה עם היסוד שבה והנה זוגם עתה הוא ממש כענין זוג א"ח כי הרי ירשו את מקומם. וכבר נודע כי אין זוג לא"ח אלא ע"י מ"ג של נשמות התחתונות המוסרים עלמס להריגה עק"ה ע"ד יחוד א"ח בפ' שמע ישראל כמ"ש בק"ש דשחרית דמי החול (ה) ולכן עתה אנו אומרים פ' שמע ישראל ולריך לכוין להעלות מ"ן אל ו"ן על ידי מסירת נפשנו עק"ה במלת אחד בפ' שמע ישראל כמ"ש בק"ש של שחרית דחול:

ענין מעודת שחרית דשבת. הנה בענין התפלה נתבאר כי כבר עלו ז"א ורחל נוק' עד כתר דא"ח ממש וגמלאים שניהם עומדים תחת א"ח והם עתה אולכים מעודת זו מן א"ח ולכן מעודה זו נקרא מעודת דע"ק. גם תכוין כי הנה בענין ס"ת

דשחרית דשבת ביארנו כי אז נתגלו כל ז"ת דא"ח כנגד מה שעלה ז"א בעמידת שחרית ובחזרה וקבלנו האורות בס"ת ב' העולים לו שהוא סוד יסוד דא"ח הנק' מורה כדודע. ועתה כנגד מה שחזר ז"א לפלות בתפלה מוסף בלחש ובחזרה שעלה בני"ר דא"ח לכן אנו עתה עושים מעודה זו דשחרית אחר תפלת מוסף כדי שיתגלו גם ג"ר דא"ח ויבקשו ויתגלו הארתם ותאיר אלינו ולפי ששם בני"ר דא"ח שם הוא בחי' פה העליון דא"ח לכן כנגדו אנו עושים מעודה בסוד אומות הפה ובדרך שנתבאר לעיל בסע' הלילה כי אין מעודה אלא במקום שיש פה והוא בני"ר:

ג ים ט"א (ו) בענין מעודה זו הנק' מעודת דע"ק וזוה הבין למה נק' קידושא רבא הקידוש הזה של שחרית עם היומו קנר מסדר קידוש הלילה. והענין הוא כי בלילה היו בבחי' מוחין דו"א הנק' קדש אמנם הם קידושא זוטא אבל עתה היא מעודה המוחין דא"ח עלמנן שהם קדש עליון ולכן נק' קדושא רבא. ודע כי כל אלו העליו' שאנו אומרים למעלה שהם עולים ז"ן מוכרח הוא כי בעלותם למעלה גם שאר פעולות דבי"ע אשר תחתיהם עולים אחריהם כפי סדר עליית ז"ן וכע"ד כל העולמות אשר למע' מן ז"ן דא"ח מוכרח הוא לעלות גם הם ממקומם כפי סדר עליית ז"ן לתת להם מקום לעלות במקומם ואין כח בקולמוס לפרט הכל אבל נדבר דרך קצרה כי הנה כל הפרסו' וכל העולמות יחד כולם עולים זה אחר זה עד שנמלא כי ע"ק רחלילת עולה עד מקום א"ח לכל קדומים כמבואר אלנו באורך בדרוש אדם הראשון אך ה' קודם שחמא ומה פנס גרם בכל העולמות וע"ש היטב. גם תפיין בדרוש אחד שביארנו בענין ו' מלכים שיאלו מבחי' ארון עליונה דא"ח ואירע בהם פנס קרוב לענין המיתה והביטול ואין הכוונה ח"ו לו' כי הם הם המלכים דא"ח אדום דפ' וישלח כי אותם המלכים יאלו מן העין דא"ח אבל הם בחי' אחרות שלמעל' מהם שיאלו מן הארון ושם בדרוש הוא הנק' מטי ולא מטי ביארנו בענין הכתר והחכמה והבינה ההם שהם בחי' שם י"ה (ז) במילוי ההין ושם נתבאר אך נעשים בחי' דיו. ר"ה (ח) וכיוצא בזה וע"ש. והנה עתה במעודת שחרית דשבת עולה ע"ק דעולם הא"י עד אותם ההין אשר שם ילבן מעודה זו נק' מעודת דע"ק. ונבאר הסדר שתעשה הנה הבוא ותעמוד לפני השולחן במקום שאתה עמיד לישב בו ותקוף השולחן דרך ימין פ"א ותכוין להמשי' עתה בחי' א"ח של ג"ת דא"ח ט' אשר שם עלה ז"א בתפיל' העמידה דלחש דשחרית אלא שאז היה בבחי' א"פ שלהם ועתה הוא באור המקיף אשר להם ואח"ך קח בידך ב' אגודות ההדס ותחזור להקף השולחן פ"ב ותכוין להמשיך עתה בחי' המקיף של א"ח אמלעיות דא"ח אשר שם עלה ז"א בחזרת קו"ר דתפ"י העמידה דשחרית אלא שאז ה' בבחי' א"פ שלהם ועתה הוא באור המקיף ולפי שעתה הוא בבחי' ג"ת חג"ת לכן לריך להקף בהדס כדודע כי ההדס רומז לנ' האבות אט"פ שנס הנקבה עלמס עליות רבות אין כונתנו עתה רק להפעלות ז"א לפי שעתה הוא יום שבת דבורא שהוא כנגד ז"א וכנגד ב' עליותיו באו"פ כדודע אנו מקיפים עתה ב' הקפות להמשיך א"ח שלהם אבל הקפות ליל שבת היו כנגד עליות הנקב' שהיא מושלת בלילה. והנה כמו שבמעודת הלילה לא עשיתו הקפס ג' כנגד מה שקבלה מנ' מוחין דו"א בבחי' א"פ ושם ביארנו טעם הדבר כי הדבר הזה נעשה מחליו ואין בנו כח להמשיכו כי הוא מקום עליון לכן גם עתה במעודת שחרית אין אנו עושים הקפס ג' כנגד עליית ז"א בא"פ דג"ר דא"ח בתפלת מוסף דלחש ודחור' לפי שהוא בחי' מוחין והוא מקום עליון ובפרט שהם מוחין מקיפין דא"ח ואין בנו יכולת להמשיכם בסוד א"ח שלהם והדבר נעשה מחליו. ואחר הקפס הב' תשב מיושב במקומך ותקבל הכוס בב' ידיך ע"ד מה שג"ל בקידוש דליל שבת ממש אבל יש בזה שינוי א' והוא כי בליל' נתבונת אל ג' שמות י"ה ב' במילוי יודין וא' פשוט ועתה תכוין בני' שמות י"ה במילוי ההין ואע"פ שמילוי יודין משולין ממילוי ההין וא"כ אך במעודת הלילה התחתון תכוין במילוי יודין ובמעודת שחרית המעולה דע"ק תכוין אל מילוי ההין. אבל זה יובן במש"ל כי אלו שמות דמילוי ההין הם גבוהים במעלה במאד מאד כי הם למע' באותיות דא"ח דא"ח כנ"ל כי עד שם עולה ע"ק ותכוין כי ג"פ י"ה במילוי ההין הם בני' ו' והם סוד ט' יודין שיש בדי' הויות עסמ"ב ותכוין לסמשיכם בטי' אותיות דמילוי ההויה (י) ותכוין

הגהות וביאורים: (א) פיין תו"ה דס"ג ע"א: (ב) ר"ב כי' בפסח אחרת שמעתי ממורי ז"ל כי בחזרת מוסף בקול רם עליה הו"ה עד מול העליון שהוא תיקון השמיני דדיקנא דהריך ולא ע"ד ככלל ט"ב הנהה בשער הטבות שמ"ש ז"ל וז"ע: (ג) ואין להקשות ומכיון שכל שבת הוא קד' ולמה זה התפלל לתפלת המוסף כי' וא"כ המלאכים שפאיתו היום שבת אינם הם המלאכים של יום שבת אחרת. ש"ס מתורתו של הרב ש"ס זלה"ה: (ד) ונשפעת נשמת דבורא כתי"ל: (ה) נ"ב לכן עתה שו"ן עלו באו"ח אזו פריגים למסיר נפשנו על קידוש השם בפסוק שמע ישראל ויריך כי' עיין פס"ה: (ו) פ"ח פ"ח מאשר השבת: (ז) נפע"ח הנוסח ג' ו"ה: (ח) נפע"ח הנוסח ד"ו או ד"י ובכתי' הנוסח ד"ו או ר"ד: (ט) עו"ת דש"ו ע"ב: (י) פי' דכ"ן:

לקדש על היין בכל השלם סעודות וטעם הדבר הוא לפי שעתה הוא למעלה צפה דעתיק' ואין שם בחי' יין שהוא דין ונצורה דבעיקר לא אחזיו דין כלל אלא רחמים פשוטים ואין ראוי לעורר שם בחי' דין אבל צב' סעודות הראשונ' היה היין הוא נמשך מאח' עילאה בסוד יין המשומר בענביו וזו המשמח ואינו משכר ח'ו. אמנם עכ"ו באמנע דכיל' הסעודה הזו לריך לשמות יין ולכרך עליו צפה"ג אבל לא לקדש עליו בקידוש היום בחמילת הסעודה כבשאר הסעודות וכשתקח הכוס בידך תטוין ע"ד מ"ש בסעוד' הלילה והשחר בג' שמות של י"ה. אך השינוי הוא כי עתה תטוין כי ג' שמות י"ה האלו שלשתם הם במילוי אלפין והם בגי' מולא לרמזו למש"ל כי בסעודה זו היא מע"ק שעלה עתה ז"א במולא עילאה דדיקא דילי' ואוכל משם כנו' והסימן של ג' סעודות שבת בענין השינוי שיש בג' שמות י"ה הגו' הוא יהא ר"ל מילוי וידן צלילה ומילוי היין בשחר. ומילוי אלפין במנחה. וכל הפרטים אחרים שביארנו צב' סעודות הראשונות תעשה אותם נ"כ בסעודה זו וגם יהיה לפניהן ב' אגודות' ההדס ותבדק ותריח בהם בתוך הסעודה :

פזמון

סעודה המנחה אכל אלהי' עו תהלתי(א) כו'. בני היכלא דכסיפי' למחזי זיו ז"א. יהוה הכא בהאי תכא דבי' מלכא בנילוסין. צבו לחדא. בהאי ועדא. בנו עירין וכל גדפין. רבמו השתא בהאי שעתא. דבה רשוא. ולית זעפין. קריבו ל. חזו חילי. דלית דינן דתקופין. רבר נעלין ולא עאלין. הני כלבי דתפיין. ורהא אומין עתיק יומין למלחיה עדי יהון חלפין. רעו דליה. דגלי ליה. לבטולי לכל קליפין. ישווי לין. בטקוביסון. ויטמרון בנו טיפין. ארי השתא. במנחתא. בחזו' דז"א : ענין איסור תחום ואיסור ט"ל מלאכות דשבת נבבארו בענין מלות שביעית ויובל וע"ש היטב. וגם שם יתבאר ענין קדושת השבת מה ענינו בדרוש ארוך. ענין השינויים שיש בין חמילת החול והשבת נבבארו לעיל בשער הכונות וע"ש היטב. גם לריך שנכתוב השינויים שיש בין חמילת החול והשבת לתפלות ר"ח ולתפלות היו"ט ונחמיל חמ' בענין ר"ח ואח"כ נכתוב שינוי הימים טובים. בפסל' ר"ה נבאר דרוש כולל לימי החול ולשבתות וי"ט ור"ח וע"ש :

ענין

ר"ח והשינוי שיש בין שבת לר"ח ולי"ט ולחול וגם בימים טובים בעלמם בין פסח ועלרת ור"ה וסוכות כו' וע"ש בד' ר"ז ע"א וז"ע בדרוש ד' לענין ר"ה :

הנה

ענין זה יתבאר במ"א בתפיל' ר"ה וע"ש אבל סוד הדבר הוא דע כי בימי החול עומד ז"א בגלגל. וטוק' כבוד. וסוד הענין הוא שנודע כי פרט' יעקב יולא מיסוד אבא ורחל יולאת מיסוד אח' ובימי החול עולים יעקב ורחל בגלגל והוד דז"א והארותיה' מהחלקות כי עט היות שב' ההארותיהם הם יחד שניהם עומדים תוך ז"א עכ"ו כשיולאות אלו הארות לחן ושם עומדים יעקב ורחל פכ"פ ויעקב עומד בצד הגלגל ורחל בצד ההוד (א) וזו הארות יסוד אבא בוקעים דרך הגלגל דז"א ויולאים לחן והארות יסוד דאי' בוקעת דרך ההוד דז"א ויולאות לחן ואז יעקב לוקח הוא לבדו ב' הארות הגו' ביחד ואח"כ מעבד לעלמו אורו' יסוד דאבא ונתן לרחל ארות דיסוד דאי' לבדו וביים השבת ג"כ דומה לזה בבחי' זו והוא כי ז"א לוקח בחמ' לעלמו ב' הארות' דיסוד דאבא ודיסוד דאי' ואח"כ נטקן אורו' דאי' לנוק' (ב) וכ"ו הוא להודו' כי איתתא יתבא ברשות דבעלה ומשלו היא אוכלת ואין לה הארה אלא ע"י בעלה. ור"ח וי"ט הם שוים בבחי' א' והוא כי אין הזכר לוקח בחמ' הארות' הנקבה כדי ליתנם אח"כ אליה אמנם שניהם שוים וכ"א לוקח הארתו לעלמו ואין זה לריך לזה ולא זה לריך לזה כי שניהם שוים. ואמנם אעפ"י שבבחי' זו שוים הי"ט לר"ח אבל יש ביניהם חילוק א' וכן הי"ט עלמם יש ביניהם הפרש מיו"ט לחבירו וכמו שמלינו בס"ה ובתיקו' כי פסח הוא דרועא ימינא ור"ה דרוע' שמאלא וסוכו' באמלגמית' ופירוס ותנוכה נלח והודו כו' (ג) והענין הוא כי אעפ"י שאמרנו שבי"ט שוין ז"א עכ"ו בתג הפסח אע"פ שעולין ז"א ביחד אין שורש הארות' בוקעים משני הלדדן מנלל והודו (ג) אמנם ב' הארות מתחברים ובוקעים קו הגלגל כנ"ל (ג) והחסד שהוא בימין ויולאין משם

לחן ואז ז"א לוקח ארותיו אשר מיסוד דאבא לעלמו על ידו וטוק' לוקחת ארותיה אשר מיסוד דאי' לעלמו שלא"ע ז"א ובר"ה אז ב' הארות בוקעו' בקו שמאל שהיא גבורה ומשם יולאו לחן ואז ז"א לוקח לעלמו בידו אורו' דאבא משם דרך קו שמאל וטוק' לוקחת לעלמה ע"י אורו' דאי' דרך קו שמאל. אמנם להיות כי עתה יולא' הארות' כולם דרך קו שמאל לכן הוא יום דין והנקב' שולעת ביום זה יותר מן סוכה. ובחג הסוכו' שני הארות' בוקעים ויולאים דרך קו האמצעי ומשם לוקח ז"א הארות' של אבא לעלמו וטוק' לוקחת הארות' א' לעלמה שלא ע"י ז"א ואמנם הספרש שיש בין היו"ט לר"ח הוא שה' ולריבין אנו לבאר בחו' השבת והחול והי"ט והר"ח. דע כי אעפ"י שבבחי' א' שוים החול והשבת כנ"ל עכ"ו יש ביניהם הרחק גדול והוא כי החול גרוע מכל השאר לפי שאין בו עליות ועוד כי הנקבה מקבלת ארותיה ע"י בעלה כנו' והשבת משולה מכל השאר לפי שאין השאר דל' בבחי' א' כי עליותיו גבוהו' מאד מאד אבא אבא בבחי' אחרת הוא כמו החול כי הנקב' אינו מקבל' הארותיה אלא ע"י בעלה כנ"ל והי"ט בבחי' א' הם בינוניים וממולעים כי עליותיו גדולו' מן החול לפי שכולו אין בו עליות וזי"ט יש בו עליות אבא עליותו גרועו' מעליו' ויום השבת. ובבחי' אחרת משולה מן השבת כי בשב' הנקבה מקבלת הארות' ע"י בעלה וזי"ט מקבלת הארותיה ע"י עלמה. והר"ח מעולים מן החול ומן השבת בבחי' א' כי הנקבה עולה יותר מן סוכה כמ"ש אבל בערך שעליות' מועטות הם גרועו' מן השבת ומן היו"ט. והענין הוא כי בשבת עולין ז"א זה עד א"א דדיקא דליה וזו עולה במקום אבא וזי"ט עולין ז"א זה באבא וזה דליה וזו ובר"ח אין עלייה אל ז"א כלל רק הנקבה היא לבדה העולה ממדרגה למדרגה כמ"ש. וכזה תבין טעם למה הגסיס (ה) אסורות בעשיית מלאכה בר"ח ולא האגשים וזה סדר עלייתה הנה בתפ' שחרית בלחש עולים יעקב ורחל בגי' דז"א כמו בשחר' דחול אמנם עתה בר"ח מקבלת נוקבא הארותיה דרך קו ימין שהוא הגלגל (ו) והב' הארות' יולאים משם ויעקב לוקח לעלמו הארות יסוד אבא ורחל לוקחת לעלמה הארת יסוד אח' שלא ע"י בעלה משא"כ בשחר' דחול כי ב' הארות יולאו' זה מנלל וזה מהודו וגם שאין הנקבה לוקחת הארותיה אלא ע"י יעקב בעלה וזהו הטעם שתיקנו לומר יעלה ויבא בעבודה שהיא ברכת רלה ועודע כי היא בגלגל והכונה היא לרמזו כי כל הארות יולאות דרך הגלגל עתה וגם לרמזו כי גם טוק' הנק' ירושלם יונקת מן הגלגל שהוא קו ימין שלא ע"י בעלה וז"ס וזכרון ירושלם בעלה ויבא בברכת רלה ובלילה שהיא בחי' יעקב ולאה שהיא עלמא דאתכסיא אס לא הזכיר יעלה ויבא אין מחזירין אותו אבל ביום שהוא יעקב ורחל עלמא דאתגליא אס לא הזכיר יעלה ויבא מחזירין אותו והבן זה. ובחזו' תפ' שחרית בקו"ר עולין יעקב ורחל בחי' דז"א וב' הארות' יולאות דרך קו ימין מן החסד והנקב' מקבלת הארותיה מן החסד שלא ע"י בעלה יעקב ורחל אומרי' ג"כ יעלה ויבא בחי' א' זו ובתפלת מוסף בלחש אף וכל לבדה היא העול' בג"ר חב"ד דז"א. ובחזרת מוסף בקו"ר אז עולה רחל לבדה בכתר דז"א ממש ואז הם שוים בקומתם ז"א הנקרא ישראל עס רחל ואז מודווגים יחד שניהם ולכן אין במוסף לא בלחש ולא בקו"ר זכירת יעלה ויבא לפי כי אין זה אלא כשעולים יחד יעקב ורחל בגלגל דז"א או בחסד דז"א אבל עתה לא שייך בחי' זו כלל :

ובזה תבין טעם למה אומרים כתר יתנו לך כו' במוסף ר"ח כמו בשבת אבל יש שינוי בו כי אין אומרים כתר ר"ח הוא יפן ברחמיו לעמו כו' וכבודו מלא עולם כו' כמו בשבת וי"ט וטעם הדבר הוא לפי שהכתר הנאמר בשבת הוא לפי שעלו ז"א עד הכתר דז"א ממש ולכן אנו אומרים אז איה מקום כבודו גם אנו אומרים ממקומו הוא יפן כי אנו מתפללים כי אע"פ שעלו ז"א עד הכתרים הוא העליון אל יבחנו ומקומו זה הוא יפן ברחמיו כו' ובמש"ל במוסף שבת ביאור א"ה מקום כבודו וביאור כתר יתנו לך. וביאור ממקומו הוא יפן. אבל עתה הכתר שאומרי' בר"ח הוא ענין עליית הנקבה בכתר של ז"א בלבד (ז) ולכן לא שייך לומר איה מקום כו' כי א"ס הוא כז"א ודעת עולין גם הם סוד ג"ר של א"ה :

תנחות וביאורים : (א) רפאני וארפא. כן הוא בכתי' : (ב) א"ס נלעניד לפרש מחסד וגבורה : (ג) א"ס קו יחסד כנ"ל כתי' : (ד) תיבא לפי שאין השאר ליתא בכתי' : (ה) א"מ ז"ט א"כ קודם העגל חידוש הלבוש בכל ר"ח מה היה מורה ואם ישראל לא היה חושאים א"כ לא היה שמתה בראש חודש. והרי אפילו לעתיד שיהיה כבוד ההמה אפ"ה וביים החידוש יספה וחלק כבוד לר"ח וז"ע. עיין בספר ש"ס ל"ח ע"ד אות ה"י שמחרן זא"ז : (ו) פ' היא עלמה נומדת כבוד רק הארותיה מקבלת דרך קו ימין ש"ס דף ה' אות כ"ב : (ז) עיין בספר הוראת שעה שכתב כפי מ"ס שבר"ח עולים ככתר דיסודית ל"ל דכלת דמיספ עולים כגינות דיסודית ובחזרה בחממות יע"ש וככתר יתנו בכתי' פיי"ס :

הזכר ואוכלת משל בעלה והשפיע בא' אלי' ע"י ואצ"פ שטולה גם היא עד א"ר"א עכ"ל יש לה נרעון אחד והוא כי מקבלת חלק הארבותיה ע"י בעלה והיא עפלה אליו. אבל בר"ח הם ב' המאורות הגדולים שיש צהר אחד ואצ"פ של ארבותיה עד א"ר"א רק כל שיפור קומת ז"א שהוא במוסף ר"ח עכ"ל איננה עפלה אליו ומקבלת חלקה ע"י עלמה וזהו הסוד שביום שבת כתיב ונסכה בם' לרמוז כי היא אז בבחי' נקבה אשר החתה רשות בעלה אבל בר"ח כתיב ונסכו בו' לרמוז כי עתה היא בעמלת הזכר ואינה בבחי' נקב' אשר החתה רשות בעלה (ה) גם ז"ס פי' ימי המעשה בזיוס השבת בו' הגו' צם' יחוקאל ונרמוז בר"ח שם הו"ו כסדרו לרמוז כי ביום שבת ההויה היא כסדרה י" על ה' ו' על ה' והזכרים גזברים אל הנקבות והם פעולות להם ואוכלות משלהם אבל בר"ח השבת יפסח וביום החודש בו' נרמוז ההויה שלא כסדרה ה' ראשונה צינה גוברת על ה' חכמה וכן ה' תחאה מלכות גוברת על ה' שהוא ז"א לרמוז שעתה בר"ח הנקבות אינם

פעולות אל הזכרים ומוזות שלא ע"י צפתיקן (ו) ודע כי האצ"פ שביארנו כי ביום ר"ח המל' היא העולה הנה גם הת"ת לר"ך לעלות כדי שיהי' שניהם שיש בעת הזווג אבל כונת העליה היא עליה (ג) בלבד (ז) וז"ס הביאו עלי כפרה על שמעשתי את הירח שהו' בחי' הבינה שהיא על הת"ת בסוד יצור אות ה' שהוא ד' על ה' :

הכוונות שיכוין האדם בליל ר"ח הנה נכתבאר אללנו כי בליל החול יכוין האדם תמיד אחד חזות לילה לזכך נשמתו ע"י הכונה הו' שיכוין לשלב ולחבר ארבע היות דע"ס מ"ב עם ארבע שמות אהיה שניהם דיווין ואחד דאלפין ואחד דההין. גם נכתבאר שם שיכוין ביום ראשון מהשכוב בהויה דס"ג בשם אל שדי שבצורה וזיוס ב' בהויה דמ"ה ובשם אל יהוה שבזירה ובזיוס ג' בהויה דצ"ן ובשם אל אדני שבנשיה. ובזיוס ד' יכוין כמו ביום שלשי ובזיוס חמישי כמו ביום שני ובזיוס ששי כמו ביום ראשון. ואמנם בליל ר"ח לא תכוין בכונה הנז"ל אבל תכוין כוונה זו שנכתבו והוא כי הנה עתה יש מעלה אחרת יתירה ולכן תכוין באלו השמות שם **אֵלֶיךָ רַחֵם אֲדֹנָי** ותכוין שהם עשרה אותיות והם בגי' שהוא חיבור יהוה אהיה יהוה אלהים יהוה אדני. ואמנם עשרה אותיות אלו תכוין בניקודים אלו שהם ארבע אותיות ראשונות הנקראם בארבע מיני נקודות שהם בכתב ובחכמה ובזיוס וחסד שהם קמץ באלף ותכוין בספירת הכתר. ופתח בל' ותכוין בספ' החכמה. ולז"ר בפי' ותכוין בספ' הבינה. ובגול בל' ותכוין בספ' החסד. אח"כ תחזור ע"י ממש לנקד ארבע אותיות השניות והם מ"ד אד ותכוין שהם בנקוד קמץ בכתב ופתח בחכמה ולז"ר צבינה וסגול וחסד א"ח"כ צשני אותיות האחרונות שהם כי תיקודם כא' בקמץ וכהנה וכהנה בפתח וחכמה. (ז) **ובזיוס** ר"ח יכוין האדם בכל שמות היום והלילה ובפרט כשמוכיר יעלה ויבא צפיו ביום ר"ח היה יכוין אל שם שדי במילואו שהוא בגי' ראש חדש ע"ה שהם הת"ת ותקד כל אותיותיו בקמץ כזה

שיו דלת יוד גם תכוין כונה ב' והיא כי ר' של ראש חודש ר"ה הוא רביע אחרים דשם אלהים שהוא בגי' ר' וס' של ראש הוא אלהים במילוי יודין וזוהו א' של ראש הוא כוללת שם אלהים ומלת חדש היא בגי' שני שמות אה"ה דיוודין והוא קס"א ודההין קנ"א שהם חדש בגי' (ז) :

בית מועד (ז) פתח דברי ראייתי לבאר ענין המועדים וחולו של מועד ותנוכה ופזרים ור"ח ומילקתיו לע"ו פקדוים (ח) פתח הא' הנה ענין זמנים אלו הוא התנוולות האורות העליוני' בזמנים אלו ולפי הזמן אס בחסד אס צנבו או בתי' או בנה"י כ"א מתגל' לפי העת והשעה (ט) ודע כי אצ"פ שבכל ו' ימי החול פועלים ז' מדות אלו כנודע אינו דומה פעולתם בו' ימי החול לפעולתם בימים אלו כי פעולתם בו' ימי החול הם פועלים ע"י אלו' בבחי' (י) ובחי' צינ' בארץ ישראל וינ' ג"כ בעשיה בח"ל כגון ביום א' פועל חסד שבאלילות

זכור יתבאר ג"כ ענין מה שתיקנו בנוסח מוסף ר"ח לומר **ראשי חרשים** רעביך נתה. והענין הוא כי ר"ח ראשי חרשים לעמך הוא רחל לרמוז כי עתה בר"ח העליה הוא לרחל נוק' דו"א ולא לז"א. עוד מוזלחו. ירמוז כי ר"ח לעמך נתה בו' הם הרין רישין שנעשין אל הנוק' מבחי' נגח והוד דו"א והוא נק' חדש וזהו ראשי חרשים בלשון רבים. ואמנם ענין ביאור ר"ח לעמך נתה יובן ממ"ש הכתוב ובראשי חרשים הקריבו אשה לה' והקשו בם"ה בפי' פתח וז"ל ובי כמה רישין אית לה לביהרא כו' והענין הוא כי בתפ"שחרית דלחש נעשין ג' מוחין דילה מג' פקרון עילאין דהה"י דו"א כנודע והרי זו בחי' ראש שלה. והח"כ בחזרת הפלת שחרית עולה עד חג"ח ומשם נעשית לה בחי' רישא דילה ובלחש דמוסף נעשית רישא דילה מחד"ד דו"א והח"כ עולה ממש עד כתר דו"א ושם נעש' לה ראש אחד והרי א"ך ממש אית לה לביהרא הרהב ראשין ולזה אמר ובראשי חרשים בלשון רבים ולא אמר ובראש חרשים. גם בזה יתבאר לך ענין משי"ל בענין מיעוט הירח שלא נתקרה דעתה עד שאמר לה הביאו עלי כפרה על שמעשתי את הירח ונדיקוס יקראו על שמך. **והענין במ"ש** ענין מיעוט הירח מה ענינו (ד) והוא כי הנה כשנאללו ז"ו"ן דלני' היו שיש בקומתם ממש והיו נקראים שני המאורות הגדולים ואח"כ נתמעטה הירח וירדה בבחי' נקודה בראש עולם הברי' בהיכל ק"ק אשר שם ושם עומדת הנקב' תמיד שלא בשעת התפלה כנ"ל וז"ס מ"ש הרה ח"יליה להפיס דעתה שהוא שנתן לה ממשלה שתמשול על ג' עולמות ביו"ע אשר כולם נק' עלמא דגו' והם הם ריבוי חילי' בהיותה למטה בצריחה ועכ"ז לא נתקרה דעתה וחזר וז"ל פיוס אחר נדיק' יקראו על שמך בו' פי' כי הנה אצ"פ שנחמטטה וירדה בהיכל ק"ק דברו' יש לה תקנה בשעת התפלה דשחרית כי אז חזרתה היא לחזור ולעלות למע' באל' עד כתר דו"א ושם הודווג פב"פ עם יעקב וז"ס אומרים נדיקוס יקראו על שמך כי נה"י דו"א הם נקראי' נדיקוס והיא הגדל עד שיפור קומתה וזוהו יקראו על שמך. גם זהו ענין יעקב יקרא ע"ש יעקב בנה הקטן כו' כי יודווג עמה יעקב שהוא קטן הקומ' מו"א לכן אף בזה לא נתקרה דעתה עד שאל' הביאו עלי כפר' עלי דייקא ר"ל כי עתידה היא בכל ר"ח לעלות עד הכתר שלו לחזור בקדמותו להיות שם ב' הנאמרו' הגדולי' שיש בקומתם בתפלה מוסף דר"ח ככתחלה איליתה ואצ"פ שהיא שוה עמו אמר עלי לרמוז כי בערך שהוא אינו עולה שום עליה בר"ח והיא עולה כל אלו העלויות נמלא שיש לה יתרון בזיוס ר"ח ממה שיש לז"א וזה הוא עלי וזהו נתקרה דעתה כיון שבכל ראש חדש חוזרת לקדמותה כבזמן איליתה :

ונחזור לענין הקדושה כי באמרוך ימלוך ה' לעולם וכו' תכוין כי ר"ת אלהיך ליון לדור ודור הם אותיות אללו לרמוז כי עתה היא אללו ממש גדולה כמוהו אבל הוא בהיותם למטה אבל בשבת תכוין כי היא אללו ושוה אליו בהיותם שניהם למעלה ככהר אר"ח. גם זהו ענין מה שנהגו להסיר התפלין קודם הפלת מוסף אחר קדיש שאומרים אחר חזרת ס"ת להיכל והענין הוא כי אז הוא בחי' זמן מעלה היתירה שיש לה מן החול כי עד שם עדיין לא עלתה בגי' והוא ממש כימי החול ולכן אין להסיר התפ' אבל עתה שעלתה בתפלת המוסף אל ג"ר דו"א (ה) משא"כ בתפלת החול לכן אנו חוללין התפלין :

עוד יתבאר ענין ר"ח בקלרה הנה בתפלת שחרית דחול יורד הת"ת בגלגל העולה המל' בהוד ושם נעשה הזווג אבל עתה בר"ח בתפלת שחרית דלחש עולה המל' עד נגח ולכן אנו מוזכרין יעלה יבא בצרכת רלה שהוא בגלגל ובחזרה בקר"ר מאזרים במל' חו"י ובתפלת מוסף דלחש עולה המל' עד חו"ב דו"א. והענין הוא כי ודאי הוא שקדושת השבת יתירה מכל שאר הימים כולם ואין קדושה יתירה מומטה אבל היתרון שיש בר"ח הוא כי בשבת אצ"פ שהעלויות הם גבוהות וגדולות עכ"ל הנוק' תמיד עפלה אל

גהות וביאורים : (א) פי' הנה נודע שתפלה כל יד דו"א היא תפילין בראש רחל ומכוין שהיא עלתה למעלה מן הקומה מתקין תפילין עד הכתר דו"א כנז"ל לכן הסירים התפילין. וז"ת א"כ יכירו תפילין של יד דוקא הרמוזה לניקבא ולא של ראש הרמוזה לז"א וז"ל דנ"ס א"ה עולה למעלה מתדריגת התפילין ממ"ש רבנו לרמן ע"ד בורה י' כי אצ"פ בצלחנו כי בנה"ה המל' היא העילה הנה נ"ך הת"ת נ"ך לעלה. (ב) פי' פ"ב משער ר"ח : (ג) אלהי פתח : (ד) הרב ש"ס כתב לא ידעתי פירושו בהרי נעה' בער כ' נפ"ס מנאר שו"ן יהר עוליס ומקללים מוחין מנהרים דיבס"ת יפ"ש : (ד) ח"מ לא הכניח עיני נקוד זה נה"ב הכ"ה נה"ה : (ה) א"ת גיל פרוש הדברים כך כי המלכות בהויה באתור נבחה' חלקים מקבלת עמה מבינה קס"א קל"א ותהדשת מבה' חלקים דבינה ונ"ל שהוא ההבונה כי עד שם עולה עכ"ל : (ו) א"ש בלשון הזה מלאחי כתוב מיד הרב הגדול ז"ל ובתבתיו בלבר מלאחי : (ז) פתח ס"ב משער הקדמי קודש : (ח) עו"ה דע"ט ס"ג : (ט) ג"כ ח"מ ל"ל שהם הכפירות המקוריות דאריך וכן זכיתי למלא' כבער תקיעת שופר במהר כס' כי לפי במועד דר"ה נבחה' נבורה דח"א ולכן העלויות הגל' נבחה' נבורה כנזכר בם וזו יעלה עפר מעינינו מוריגו ויעלה לנו חס הוא כן כשאר מועדות דהיינו כפי בחי' הנזכר ביום ההיקיים וכו"ה סכה בחדש ובשעות בח"ת דו"ה. ומלת אוכל נפש כתב הרמ"ז ז"ל כזה בחי' התנועה וכפי הו"ע כך היא העליה עיי"ש עכ"ל : (י) כפ"ת הטטה פועלים איליה ע"י בריאה :

ת' על זה השאלה השיב ח"ר אברהם עדס הי"ו אם תדקדק בדברי הרב לא יש קשיא לפי שכתב הרב כי צצת עולה ראש ז"א למעלה משיעור ימי החול וכו' כלומר בחול מקום שמגיע ראש ז"א מלביש לעלמות קו אור א"ס"צ באותו מקום הוא צחינת תפילין דז"א אבל אחר שעלה ראש הז"א למעלה והלביש לעלמות הקו למעלה מימי החול באותו מקום לא יש שם צחינת תפילין דז"א אולי יש איזה צחינת תפילין ונעשה מאליו לא על ידנו ורחיב לזה כתב הרב צ"ח יש עשה צחינת תפילין ואנחנו אינם מכוונים אלא צחינה אחד צחי ששיח והשאר נעשה מאליהם, גם כן פה למעלה מימי החול אם יש איזה צחי תפילין נעשה מאליו לא ע"י לפי זה אין תפילין צצת יען למעלה לא יש לא קולא ולא שערות כולו אורות עליונים דוקה לשכך את האוזן אנו קורים שמות כולו אורות עליונים מדרגות. כי יע"א :

ענין ר"ח

קסו) ביאור על ענין פרי שלישי דז"א מה נתקן בארבע שבועות, שצוה ראשון של ר"ח נתקן נה"י דפרי שלישי של שבוע א' הנקרא חכמה ונקרא יו"ד דכו"ה עד יום ששי וציוס ו' צמנחה מציאים כתר לפרי נה"י ובליל שבת מציאים ל"מ עד יום ש"ק עד גשמת מציאים כתר לפרי השלישי כולו נגמר ושחרית ומוסף נתקן פרי ד' שהוא חכמה ומנחה דז"ק נתקן כל פרי החמישי כולו שהוא כתר נגמר כי פרי של השבוע הראשון וצ"ע"ה שלשה שבועות אחרים, וציוס ר"ח אחר שתקנו פרטים דכל שבוע ושבוע צשלימות צצחי השבוע, גם כן מתקנים צחי החודש, כלומר מה שתקנו בחול של די שבועות נה"י של כל אחד ואחד הנקראים חו"צ תו"ס ונקראים ארבע אותיות הוי"ה עתה ציוס ר"ח מציאים להם כתר שהוא קולו של יו"ד של צחי החודש, כלומר די שבועות די אותיות הוי"ה ויום ר"ח הוא קוץ היוד נשלם להוי"ה שלמה עם קולו של יו"ד, מרא"ע :

קסז) ש' כתוב צסדור צכונת ק"ש וצעמידה ציוס ר"ח גם דכתר כלומר הכונה מנצד שאנחנו מצררים חו"צ דנה"י דצינה גם כן מצררים צירורי דכתרי, ה"שאלה היא איזה כתר אנו מחקנים ציוס ר"ח ל"ל :

ת' כתב הרש"ש צנהר שלום די י"ח ע"ד צסופו וז"ל, כל חדש כלול מדי שבועות שצבם נתקנים די אותיות הוי"ה דכללות הי"ם דכל קלה שחס או"א וזו"ן דאותו הקלה וכל שבוע כלול משצעה ימים וכו', וגם צדף י"ד ע"ד צסופו די"ה וציוה ראש חדש וכו', ולהמשיך השני ללמי הנז' דמוהין דלהש וחזרה דמוסף ולהלבישם וכו', ולהמשיך הו"ק מללס דאימא לחצ"ד וחג"ת דחצ"ד דכתר דאחי דכתר דצינה צכלים הפנימיים דצינה הכולל דזו"ן, נמלא מדצרי הרש"ש מה שאנו מתקנים ציוס ר"ח מתקנים כתר דפרלוף השלישי של ארבע שבועות הנקראים חו"צ תו"ס ונקראים די אותיות הוי"ה, וזה מרי אצרכם עדס :

ת' על אות קע"א על שאלת ציוס ר"ח מה מתקנים באיזה צחינה מדצרי, השיב ר' שאל דויך הי"ן, ציוס ר"ח מתקנים נה"י דצינה דיצטו"ת דא"א צערצית כלים חילוי צמנחה צכלים אמלעיים וצשחרית צכלים פנימיים, וגם מתקנים ג' צחי אחי דזה כחדש ופנים דחודש שצבר וזווג דר"ח שלשום, וציוס ר"ח מתקנים קולו

קולו של יו"ד ובשבע ראשון חכמה שהוא יו"ד ובשבע שני זינה שהוא ה' ראשונה ובשבע ג' ת"ת שהוא ה' ובשבע ד' מלכות שהוא ה' אחרונה נמלא חנו מתקנים ד' שבעות דחודש על הסדר קודם א"ח אח"כ חכמה אח"כ זינה אח"כ ת"ת אח"כ מלכות מפילא לחתא :

קסח) ש'

זיוס ר"ח אנהנו מתקנים כתר של פרי שלישי של ד' שבעות שהם חר"צ חו"ס כלומר שבע א' חכמה שבע ב' זינה וכו' השאלה היא בזמן שיכיה ב' ימים ר"ח יום א' מתקנים הכתר דנכ"י של פרי השלישי של א"ח, וזיוס שני גם כן מתקנים כתר, איזה כתר מתקנים, כתר של פרי השלישי של ד' שבעות שהם ד' אותיות הו"י"ה כבר נתקנו מאתמול :

ת' תירץ

על זה ר' סלמאן משם ר' שאול דויך הי"ו בזמן שיש ב' ימים ר"ח מתקנים זכס כמו ראש השנה יום ראשון פנימיות יום שני חילוניות ובזמן שיכיה יום אחד מתקנים חילוניות ופנימיות יחד זיוס א' אבל ר' אברהם עדס הי"ו תירץ בזמן שיש ב' ימים ר"ח יום א' מציאים כתר לזו"ן דיעקב ורחל ויום ב' מציאים כתר ליעקב ורחל דיעקב ורחל עיין מה שכתב ת"ח על ענין ק"ש :

קסט) מאמר חז"ל

עתידה חיטה שחיה כשתי כליות של שור הגדול ראיתי מאמר בספר מסילות חכמה ד' כ"ז אות כ"ג וז"ל ובהצניך זה תצין מ"ש חז"ל עתידה חיטה שחיה כשתי כליות של שור הגדול ומייתי פסוק עם חלב כליות חטה וחימא שמא כשתי כליות של גדי הרך, ומנא לך דהכתוב רומז על של שור הגדול דתפסת מועט תפסת ולא תרלכ לתפוס המרובה תאמר כשתי כליות של פיל וראס וכיוצא, ועוד דאין זה למינו דהוי ליה לדמות למין הלומח ולא לזע"ח ותדע דכל מקום שכתוב בתורה וחז"ל גדול מרומז על הבינה כמ"ש צוהר דז"ס יום גדול ושם אותיות גדולות כי שם סוד הגדולות כנודע ליודעי ח"ף, גם ידוע דנלח והוד כליות היועלות ואמרנו לעיל דצבינה שם סוד שור הגדול ומלכות נקראת חטה כידוע ועתידה שחיה מהעלה לשתי כליות נלח והוד דצבינה הנקרא שור הגדול מה שהם עקשו צפת הרגון מוחין לזעיר לעתיד לבוא ככתוב ויהי אור הלצנה כאור החמה עטרת תפארת צחי מעלת ת"ת עכשיו שהוא סוד ששים נטרות זכר עש"ב :

קע) ש'

כתב הרב זשה"כ ענין ר"ח ד' ע"ו ע"ב שורה כ"ב וז"ל ובר"ח אין עליה אל ז"א כלל רק הנקבה היא לצדה העולה ממדרגה נמדרגה כמ"ש ובזה תצין למה הנשים אסורות בעשיית מלאכה בר"ח וכו', נמלא אין עליה לז"א בר"ח, וצדף הנז' ע"ד שורה י"ו כתב, ודע כי אע"פ שציארנו כי זיוס ר"ח המלכות היא העולה הנה גם הת"ת לריך לעלות כדו שיכיו שניהם שוים צעת הזוג אבל כונת העליה היא עליה בלבד, נמלא גם הז"א שהוא ת"ת עולה השאלה היא מקום א' אומר בר"ח אין עליה לז"א ומא"א גם הת"ת לריך לעלות, ל"ל :

ת' לעולם אין עליה לז"א בר"ח אלא היא לצדה עולה, ומה שכתב גם הת"ת עולה כלומר עולה בשביל הנוקי עליתו עבודה לא עבדו לכן נקרא אין עולה, קעא) ש' כתב הרב זשה"כ ד' ע"ו ע"ב וז"ל ונחזור וכו' גם זכור ענין מה שנהגו להסיר התפילין קודם מוסף וכו' והענין הוא

כי אז הוא צחי זמן מטלה היתירה שיש לה מן החול כי עד שם עדין לא עלתה צג"ר והוא ממש כימי החול ולכן אין להסיר תפילין אבל עתה שעתה נתפלת המוסף אל ג"ר דז"א נושא"כ נתפלת החול לכן אנו חוללין התפילין עכ"ל. נמלא טעם שחוללין תפילין לפי שהנוקי עתה עולה בגר דז"א. הלא"ה היא לעולם זרין מקבלים מנה"י דישסו"ת אם הזו"ן עולים גם ישסו"ת עולים ולעולם מקבלים מנה"י דישסו"ת אי"כ מדוע חוללין תפילין במוסף דר"ח. ועוד הנוקי לבד עולה היה לריך לחלוץ תפילין דיד דוקא ל"ל. כי יע"א :

ת' התפילין צחי חו"צ דנה"י דישסו"ת כל זמן שמקבלים זרין מוחין מחו"צ דנה"י דישסו"ת לריך להניח תפילין ובזמן שמקבלים מכתר דנה"י דישסו"ת אין בארת תפילין לפיכך במוסף שמקבלים מכתר דנה"י דישסו"ת אין מניחין תפילין, ולעולם צחיל זרין לוקחים א"ח ופנים דחו"צ דנה"י דישסו"ת בשחרית לוי"ח וצ"ח יעקב ורחל שעולים לכתר דז"א ר"ל לוקחים א"ח ופנים דכתר דנה"י דישסו"ת שהם בכתר דז"א. מהרי שד"ה :

ש' (קעב) כתב הרב צע"ה ש"ך ש' המוחין פי ט' בסופו וז"ל והנה בעמידת לחש דחול הם לוקחים א"ח ופנים דאימא דישסו"ת ובחזרה לוקחים א"ח ופנים דחכמה דישסו"ת ולכן עדיין אין זוג אלא ליעקב ורחל אלא שהוא במקום גבוה בחג"ת דז"א כוודע. אך צ"ח במוסף הם לוקחים א"ח ופנים דכתר דישסו"ת ואז יכולים להזדווג ז"א ורחל כ"ל שאין אלו מזדווגים רק בהיותם שוים בקומתם וכו', וכתב הרב צשכ"כ ענין ר"ח ד' ע"ז ע"ג ד"ה **ובזה** יתבאר וכו' והענין הוא כי נתפלת שחרית ולחש נעשין ג' מוחין דילכ מג' פרקין דנה"י דז"א ובחזרה עולה עד חג"ת וכו' ולחש דמוסף עולה בחצ"ד דז"א ובחזרת מוסף עולה ממש עד כתר דז"א. ובעמוד ד' כתב גם הת"ת לריך לעלות כדי שיכיו שוים צעת הזווג וכו', נמלא סוף עליה יעקב ורחל צ"ח עד כתר דז"א. הלא"ה היא צע"ה כתב צ"ח במוסף לוקחים יעקב ורחל א"ח ופנים דכתר דישסו"ת. וצשכ"כ כתב במוסף עולים לכתר דז"א ל"ל :

ת' מה שכתב צע"ה במוסף לוקחים א"ח ופנים דכתר דישסו"ת כלומר כתר דנה"י דישסו"ת, ומה שכתב צשכ"כ במוסף עולים לכתר דז"א היינו הך הם שוים יען יצא כתר דנה"י דישסו"ת בכתר דז"א. מהרי שד"ה :

קעג) ש' כתב הרב צשכ"כ ענין ר"ח דף ע"ז ע"ב וז"ל ובחזרת מוסף בקו"ר אז עולה רחל לבדה בכתר דז"א ממש ואז הם שוים בקומתם ז"א הנקרא ישראל עם רחל ואז מזדווגים יחד שניהם וכו'. נמלא במוסף דר"ח הזווג רחל עם ז"א שהוא ישראל ובעמוד ד' כתב ודע כי אע"פ שציארנו כי ציוס ר"ח המלכות היא העולה הנה גם הת"ת לריך לעלות כדי שיכיו שניהם שוים צעת הזווג וכו'. נמלא במוסף דר"ח הזווג יעקב ורחל, ואם נאמר הזווג ישראל עם רחל מדוע הת"ת לריך לעלות כדי שיכיו שוים צעת הזווג הרי היא זווגה עם ישראל שנעשת שוב עמו. הלא"ה היא מקום אחד אומר במוסף דר"ח זווג ישראל עם רחל, ומקום אחד אומר במוסף דר"ח זווג יעקב ורחל ל"ל. כי יע"א :

ת' כתב הרב צכמה מקומות צחול זווג יעקב ורחל זרין הקטנים וצשבת זווג זרין הגדולים ומה שכתב ואז הם שוים בקומתם ז"א הנקרא ישראל עם רחל

רחל ואז מזדווגים יחד שניהם, זה מדבר אחר שעלה יעקב עם רחל לכהר
דז"א אז נקרא יעקב ישראל ומזדווג עמה, ולעולם צחול אין זווג לישראל עם
רחל אלא דוקא צצצת וציוס עוצ, מהר' שד"ח :

קעד) ביאור מאמר רז"ל אין לו להקצ"ה אלא ד' אמות של הלכה בלבד,
כתב הרב צשער מאמרי רז"ל מסכה צרכות ד' אי ע"א ד"ה

שם ד"ה ע"צ וז"ל והיונו דא"ר חייא בר אמי משמיה דעולא מיום שנחרצ
צית המקדש אין לו להקצ"ה אלא ד' אמות של הלכה בלבד וכו', כבר הודעתין
צשער החודים כי עיקר היחוד הוא ליחד ד' הווה דע"צ ס"ג מ"ה צ"ן עם ד'
שמות אחיה שנים דמילוי יודיין ואחד דאלפיין ואחד דהכיין והנה הוי"ה ואהי"ה
צגימטריא אמה עם הכולל נמלאו ד' הווה עם ד' אחיה הם ד' אמות הכוללים
כל העולמות עכ"ד :

שו"ת ענין פסה

קעה) ש' כתב הרב צשה"כ דרוש אי דפסח ד' ע"ט ע"א וז"ל, וגם צשער
הקדמות ד' פ"ד סוף ע"ב, הנה נודע מ"ש ז"ל כי אותה הדורות
הראשונים דור אנוש ודור המצול ודור הפלגה סילקו את השכינה למעלה צרקיע
השביעי נחמת עונות וכו', הלאה היה מקום אי אומר ע"י עונות מסלקים
השכינה למעלה, ומקום אי אומר ע"י העונות מורידים אותה למטה לצ"ע, הרב
אמר ע"י העונות תחתונים גורמים שיתלקו ע"ס של מלכות הצאים צסוד תוספת
מסתלקים ממנה ויורדים לצ"ע צסוד גלות השכינה וע"י הפילותינו אנו מעלים
אותה למעלה, אם כן מה אומר דורות הראשונים ע"י עונות סילקו השכינה
למעלה ל"ל פירושו, כי יע"א :

ת' מה שכתב ע"י עונות מעלים אותה, ומה שכתב ע"י עונות מורידים אותה
כלו אחד זה וזה יש ע"י הטא אדה"ר העלה המלכות ציסוד כלומר ט"ס
של המלכות הצאים צסוד תוספת עולים ליסוד והמלכות דמלכות שנסארה ירדה
לצ"ע וכעד"ז דור אנוש וכו' כל אחד העלה הע"ס למעלה והמלכות של אותה
ספירה שפגמו צה יורדת לצ"ע, וכן ע"י זכויות מורידים אותה למטה כלומר
מורידים הע"ס של אותה ספירה שנסתלקו ע"י החטא מורידים אותה מנמעלה
ומעלים מלכות של אותה ספירה ומתחצרת עם הע"ס, נמלא מעלים ומורידים
מקום שאמר מעלים אמת מעלים הע"ס למעלה, ומקום שאמר מורידים אחר מעלים
הע"ס המלכות של אותה צה"י יורדת למטה צצ"ע ע"י החטא, מהר' שד"ח :

קעו) ביאור על ענין הכוס של הקדוש כילד לריך לחופסו עיין צש"ע הלכות
מ"ס אחרונים ס' קפ"ג סעיף ג' צצאר היטב ד"ה צימינו וז"ל,
ויעמוד הכוס על כף ימינו והאלצעות יהיו זקופים סציו הכוס והסוד והתן את
הכוס על כף פרעה של"ה, ובספר נגוד ומלוח שהוא מהרב האר"י ז"ל כתוב
שזכה הכוס עומד על המש אלצעות על גציהם ממש ע"ש ועיין צית יעקב
ס"ו קע"ה, וכתב הרב צשער הכונות ד' פ"צ ע"ד ד"ה וזה וכו' והכוין כי ה'
אלצעות יד ימינך אשר עליהם יושב הכיס הזה וכו' נמלא לריך לישב הכוס על
חמש אלצעות נמש, כי יע"א :

קעז) ש' כתב הרב צשער הכונות דרוש אי דפסח ד' פי ע"צ ד"ה ואננס
וכו'

ע"י הנסירה, כי לצורך זיווג יעקב ורחל אינם נכנסים בנוק' אלא נה"י דאימא, נה"ר. ועיין כלל ק"כ בחסדי דוד. (מע"ח השד"ה).

[ק"א ע"א] ד"ה איך החו"ג שבנה"י דאימא כולם הם בחינת ב"ן וכו'. נ"ב, נלע"ד זה מדבר בזיווג החילוף הכללי דאו"א לתת מוחין לזו"ן לצורך הולדת קין והבל כנו"ל פרק ד' משער אנ"ך שנה"י דאימא אחר החילוף הם מ"ה וב"ן דב"ן, מו"ר השד"ה. (מע"ח הראמ"ע).

ד"ה ה"ג דמ"ה דם טוהר וכו'. נ"ב, מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן, זהו בזיווג זו"ן הגדולים, נה"ר. (מע"ח השד"ה).

ד"ה בר"ח במוסף הם לוקחים אחר ופנים דכתר וכו'. נ"ב, ביום ר"ח אנחנו מתקנים פרצוף הא"א דאותו חודש, כי בכללות ד' שבועות נתקנים ד' פרצופים שהם או"א וזו"ן, וביום ר"ח הכתר שהוא הא"א. ואעפ"י שביום ר"ח אנחנו מכוונים שנתקן כתר דנה"י דבינה דז"א, ולא כתר הכללי, וכן ג"כ בחזרת מנחת ע"ש נתקן ג"כ כתר דנה"י דבינה דז"א, יתבאר לקמן בעז"ה. והסדר האמיתי הוא כך, והוא כי בשבוע הא' דאותו חודש נתקן פרצוף אבא שיש בו ה' פרצופים א"א ואו"א וזו"ן שהם כתר וחור"ב וחג"ת נהי"ם, הזו"ן דה' פרצופי זה נתקן ע"י המאציל העליון, והבינה שלו בחול, והחכמה שלו בשחרית ומוסף דשבת, והכתר שלו במנחת שבת. והבינה שלו שנתקנת בחול לא כולה, כי אם הנה"י של ה"פ הבינה, והוא כי בכללות ד' מעשים יפנה ויטול וי"ח ברכות השחר וציצית ותפילין נתקן

וממ"ה וב"ן דב"ן וכו'. נ"ב טעם שנשתנה אבא מז"א להיותו כלול רק ממ"ה ואילו ז"א כלול ממ"ה וב"ן, הענין הוא שאבא מלביש לחסד דא"א, וחסד דא"א ימין שלו מ"ה וב"ן דמ"ה ושמאל דחסד מ"ה וב"ן דב"ן. ודוגמתו אבא הפרטי המלביש לימין דחסד דא"א יש בו מ"ה וב"ן דמ"ה דוקא, ואימא הפרטית המלבשת לשמאל דחסד דא"א יש בה מ"ה וב"ן דב"ן דוקא. אבל הז"א מלביש על כל הנה"י דאו"א, ר"ל ימין ושמאל, ומקבל המוחין מימין דאבא שהוא אבא, ומשמאל דאבא שהיא אימא, לכן יש לו מ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה וב"ן דב"ן. אבל אבא שהוא בימין דחסד דוקא לכן הוא מ"ה וב"ן דמ"ה דוקא, וכן אימא בשמאל דחסד דוקא לכן היא מ"ה וב"ן דב"ן דוקא. והתפשטות המוחין בז"א הוא באופן זה, מ"ה דמ"ה בפנים דימין דז"א, מ"ה דב"ן בפנים דשמאל, ב"ן דמ"ה באחור דימין, ב"ן דב"ן באחור דשמאל. עיין בהגהת השמ"ש שער כ' פ"ט ותבין, מהרה"ג שד"ה נר"ו. (עפ"י שערי רחמים ח"ב שאלה ש"ס).

בשמ"ש אות א' ד"ה והיא מלבשת לז"א כסדר התלבשות ז"א לא"א וכו'. נ"ב, לאו דווקא, אלא מאחוריו^מ. (מע"ח השד"ה).

[ק' ע"ד] ד"ה לכן צריך שיצאו משם וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה וכו'. נ"ב, וזה לצורך זיווג זו"ן [הגדולים] כשנכנסין בנוק' נה"י [דאו"א], נה"ר. (מע"ח השד"ה).

ד"ה והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א וכו'. נ"ב, קודם הזיווג לא

מ. א"ה ימ"ה יצ"ו: ישנם סוגיות שבדברי הרב והרש"ש ו"ל המוכיחות שמלבשת לז"א לתנה"י שלו סבל צדיק וסכיבותיו, ממש כהתלבשות ז"א לא"א. עיין להרב בית לחם יהודה (שער א' פ"ד דף ד' רע"ב) ולהרב שפת אמת (שער מ"ב רפ"ג), ומ"ש בספר צדק ושלוש (שאלה י"ב עמוד י"ח בנד"מ). ועיין בהקדמת רחובות הנהר (דף ז' ע"ד).

וכו'. נ"ב, בעץ חיים כת"י הגהה זו היא מהשמ"ש זיע"א, עיין באש"ל על אוצרות חיים שער או"א פרק א' אות א' שתירץ שם, וכן מדויק משער אנ"ך פרק ח' בהגהת השמ"ש שכתב שם עליון ותחתון לא גרסינן. (מע"ח הראמ"ע).

בהגוב"י אות ז', נ"ב, זה הצ"ע כבר [תירץ] אותה בשמ"ש שער [אנ"ך] פרק ו'. (מע"ח השד"ה).

[ק"א ע"ב] ד"ה וכוה אפשר לתרץ וכו' בחטא אדה"ר לא נכנסו בו רק מוחין דאמא לבד וכו'. נ"ב, עיין שער המצוות פרשת שופטים דף מ"ט בדפוס החדש, ששם כתב להדיא שגם מוחין דאבא נכנסו, ומפני זה הרש"ש ז"ל כשער אנ"ך פרק ז' לא כתב כדברי הרח"ו שבפרקין עי"ש. (מע"ח הראמ"ע).

בהגוב"י אות י"א. נ"ב, ועפ"י דרוש הדעת שכתב שם שחוב"ב חו"ג שבכתר שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' נקראים חב"ד ונקראים בכלל כתר, א"כ הכל אחד, חוב"ב חו"ג שבכתר פעמים קורין אותם חב"ד ופעמים קורין אותם כתר, חוב"ב חו"ג שבכתר. והוכאה בנה"ש דף ז' ע"ד ד"ה זה הכלל וכו'. השד"ה ז"ל. (מע"ח הרי"מ).

פרק יא

[ק"א ע"ג] ד"ה ואחוריים שלהם אפשר שיהיו שמות פשוטים וכו'. נ"ב, עיין שער חיצוניות ופנימיות דרוש ט"ו בסופו שכתב שם"ג וקס"א [הם] אחוריים דישסו"ת, הנה"ר. (מע"ח השד"ה).

ד"ה תחילה היה ז"א ו' מלכיות וכו'. ר"ל שהכלים הם כתרים דמלכיות שהוא אחד מעשר מהאורות, ועיין שער מטי ולא מטי פרק א', ושער חיקון הנוק' פרק ב' אות ט',

החיצוניות דחב"ד חג"ת נהי"ם דחוב"ב דה"פ נה"י, שהם החיצוניות דלוח"ח, וע"י הדיבור של התפילה נתקן [פנימיות] החב"ד חג"ת נהי"ם דחוב"ב דה"פ נה"י דבינה, והכתר דנה"י נתקן בחזרת מנחה דע"ש, והחג"ת דה"פ הבינה ע"י קבלת שבת וק"ש וערבית וקידוש דליל שבת, והכחב"ד דה"פ הבינה בשחרית שבת עד נשמת, ועתה פרצוף הבינה נשלם. וע"י שחרית ומוסף דשבת נתקנים ה"פ החכמה דאותו שבוע, דהיינו בשבוע א' דאבא. וכמנחת שבת החג"ת ונה"י דה"פ הכתר דאותו שבוע. והכחב"ד דכתר זה נתקן אפשר עם הכחב"ד דכתר הכללי דאותה שנה בלילה וביום שבועות במוסף. והכתר הנתקן בר"ח שכתבנו לעיל שהוא כתר דנה"י, אין פירושו כתר דנה"י, אלא פירושו הוא הנה"י דבינה דכתר דאותו חודש, שהוא הא"א דאותו חודש, דהיינו ה"פ הנה"י דבינה דכל א' שהוא פרצוף הג' של פרצוף החמישי דאותו חודש. והכחב"ד וחג"ת דבינה דכתר דאותו חודש הוא נתקן בליל שבת דר"ח, דהיינו כשיבא ליל שבת והוא ר"ח, אזי אגב שנתקן הכחב"ד חג"ת דכתר דבינה דאותו חודש אזי נתקנים עמו כל החמשה דכחב"ד חג"ת דבינה בכתרים של החמשה חודשים שעברו, כי בכל ששה חודשים יבוא פעם אחת ר"ח בשבת, וכן בשחרית ומוסף ומנחה דאותו שבת שהוא ר"ח נתקנים ג"כ ה"פ של החכמה והו"ק דכתר דהחמשה כתרים של ה' חודשים שעברו עם ה"פ חכמה והו"ק דכתר של הכתר הכללי דאותו חודש שנתקן בתפילות שחרית ומוסף ומנחה דאותו שבת. כך הבנתי מן הרשד"ך נר"ו. (הרס"א בספר כרם שלמה על פרקין).

בהגוב"י אות ב'. נ"ב, אמנם שם כתב שהינה מגבורות] דאבא דאחר החילוף [שהיו] מתחילה חסדים דאימא, נה"ר. (מע"ח השד"ה).

בהגוב"י אות ו' ד"ה נ"ב לעיל בשער אנ"ך

הפרש ביניהם, רק כי אנו קוראים לפעמים אימא ואבא והם ישו"ת, וכמו שכבר ידוע כי על הרוב הרב ז"ל קורא בשעה"כ ישו"ת בשם או"א, ולפעמים אנו קוראים את או"א עילאין בשם ישו"ת, שכן הוא האמת, שעולים ישו"ת לאו"א ונקראים על שמם. אמנם הדבר צריך ביאור כי בשבת שעולים ישו"ת במקום או"א בשחרית, או בא"א במנחה, ולא פורש בדברי הרב שמות המוחין שמקבלים בעיבור ויניקה ומוחין דגדלות, כי כל מ"ש הרב אינו אלא מוחין דישו"ת האמיתיים הנמשכים לפרצוף בינה דזו"ן, ואולם בשבת כי המוחין שמקבלים הוא לפרצוף החכמה דזו"ן, לא פורש בדברי הרב לא שמות המוחין ולא שמות הכלים, עם שיש מוחין וכלים וצלמים וכלים ולבושים כמו כל המשכת מוחין בחול, אולם הוא ע"י כונת רעותא דלבא מבלי שום שם מפורש כלל, לכן לא תקנו הראשונים רק שמות הנרנח"י דוקא, כי הם העצמות השוה בכל העולמות ואין בהם שינוי כלל, וכמו כן יש שמות שאינם משתנים מחול לשבת והם קבועים, כמו דרך משל יסודות דאו"א ז' מרגלאן וכיוצא, הם הם בעצמם בשבת כמו בחול, ודי בזה להיודעים והמכוונים.

* *
*

אחד החכמה

הקדמה לעמידות יום שב"ק

יח. נודע כי זו"ן הגדולים, שהם ישראל ורחל העולה בכל קומת ז"א, אין להם זווג רק בשבת קדש. כי בחול ליכא שום זווג רק ליעקב ורחל. רוצה לומר כי בחול אין זו"ן שוים בקומתן, ואז הזווג נקרא דיעקב ורחל העומדים בנה"י דז"א. יען כי בחול אין שום המשכת מוחין לזו"ן רק מישו"ת הנקראים נשמה דאצילות, והם נקראים מוחין דאחור בערך זו"ן, ועיין בשער העקודים (פ"ב בדפוס, ובכ"י הובא סוף פ"ה). ועיין בהגהת מורינו הרב ז"ל (שם בפ"ה) מה שהקשה ותירץ וז"ל: עוד יש לומר כי לעיל מיירי בזווג דזו"ן הגדולים הכוללים שאין זווגם רק בשבת אחר שמקבלים מוחין דאו"א עילאין שהם חיה דכללות, והכא מיירי בזווג דיעקב ורחל שמזדווגים בחול, כי בערכם המוחין הנמשכים בחול מישו"ת לזו"ן, נהי כי בערך זו"ן הם נשמה, אולם בערך יעקב ורחל הם חיה, כי הם מדריגה שלישית שלהם עכ"ל עי"ש. נמצא שיש זווג גם בחול, והוא, כי בערך יעקב ורחל, המוחין דחכמות דישו"ת הנמשכים לזו"ן בבחינת נשמה לפרצופי חכמה דבינה דזו"ן, הם הנקראים פנים, והם בחינת חיה ליעקב ורחל הנמשכים לחכמות דיעקב ורחל, ויש להם זיווג פרטי, וכמ"ש בשער העקודים (פ"ח) ויע"ש. אלא שלזה יש להתבונן, כי בהקדמה זו צריך המעיין לפרש הפרטים, שאלו יעקב ורחל המזדווגים בחול הם בינות שלהם, והמוחין הנמשכים להם אעפ"י שבערכם נקראים חיה, יען שהם מדריגה שלישית, והיה ראוי

שיזדווגו בבחינת פרצוף החכמה שלהם, כמו שבמדריגה ג' דו"ן מזדווגת פרצוף החכמה שלהם כשבאים לו מוחין דחיה מאו"א עילאין, וכאן ביעקב ורחל המוחין הנמשכים מישסו"ת נקראים או"א עילאין בערכם, והיה ראוי שיומשכו לפרצופי חכמות שלהם, עכ"ז אינם נמשכים רק לפרצופי בינות שלהם, והיינו לחכמות דבינות שלהם, דומיא דזו"ן ממש, ואעפ"כ מזדווגים בחול זווג גמור ונקראים חיה בערכם, יען הם ממדריגה שלישית בערכם. לא כן בזו"ן שאין נקראים בערכם רק מדריגה שניה והיא בחינת נשמה. וידוע דסתם מוחין דפנים אינם נקראים רק כשמקבלים מוחין דאו"א עילאין, ואז מזדווגים זו"ן הגדולים פב"פ, ולכן בשבת שנמשכים מוחין דאו"א עילאין אז מזדווגים זו"ן שהם ישראל ורחל פב"פ, וכ"ז ידוע ומפורסם מלשונות הרב בכמה מקומות, ובפרט בש"ט ו' ש' הזווגים פ"א, וכדברים האלה וכתורה הזאת כתב הרב מהר"ד מאג'אר ז"ל בכללותיו סי' ע"ט וק"ל.

והנה יש לחקור, כי זווג דפנים זה דו"ן הגדולים שכתב הרב כי תלוי הוא בקבלת מוחין דאו"א עילאין, אם הוא נוהג בכל תפילות שב"ק, דהיינו גם בשחרית דשב"ק שמקבלים מנה"י דאו"א וחג"ת שלהם בחזרה, ומכ"ש במוסף ומנחה, או דילמא דזה אינו אלא דוקא בזווג זו"ן הגדולים המזדווגים בלחש וחזרה דמוסף וכתר דחזרה כידוע, לא כן בלחש וחזרה דשחרית דאז הזיווג הוא דיעקב ורחל העומדים תמיד בנה"י דזו"ן הגדולים. ואף על פי כי בשחרית דשב"ק כבר קבלו זו"ן מוחין מנה"י דחג"ת דאו"א עילאין, עכ"ז אפשר כי כל זה אינו נקרא קבלת מוחין דחיה דכללות האצילות מכמה טעמים. חדא, דכבר נודע דהמוחין דו"ק, נה"י וחג"ת, אינם נקראים מוחין רק הארה בעלמא המאירים מחב"ד, וכמ"ש הרב בכמה מקומות בפרט בדרושי הנוק' ופ"ח דעקודים, וכ"כ בפירוש בש' כ"ב שער מוחין דקטנות פ"ג יע"ש. ובשער דרושי הצלם דרוש א' כתב דמוחין הנמשכים מכלים הפנימיים, אלו הם המוחין האמיתיים יע"ש, וכן בכמה מקומות כתב כן ופשוט. זאת ועוד שנית, כי כשאנו מעריכים זווגי יעקב ורחל המזדווגים בלחש וחזרה דמוסף ודמנחה, אתה מוצא בפרטן, כי בשחרית נה"י דזו"ן הגדולים ששם מלבישים יעקב ורחל, הם עומדים בחב"ד וחג"ת דעצמות דישסו"ת. נמצא כי יעקב ורחל לא עלו עדיין למדריגת עצמות נה"י דאו"א, ואע"פ שמקבלים מוחין דחיה מחג"ת וחב"ד דזו"ן העומדים בנה"י וחג"ת דאו"א עילאין, ע"י זו"ן הגדולים, עכ"ז הם אכתי לא עלו. ונוכל לומר כיון שעדיין מלבישים לעצמות חג"ת וחב"ד דישסו"ת, ומקבלים ע"י העצמות הנז', הרי הם נקראים מוחין דנשמה ולא דחיה, לא כן בלחש וחזרה דמוסף, כי כבר עלו נה"י דזו"ן הגדולים בנה"י דאו"א, ואף כי בלחש דמוסף עדיין הם עומדים בחב"ד דישסו"ת, עכ"ז כיון דזו"ן הגדולים כבר קבלו מוחין מחב"ד דאו"א בלחש דמוסף, הרי כח הזווג הבא ליעקב ורחל בזווג דשים שלום אינו אלא מכח המוחין דחב"ד דאו"א שהם מוחין אמיתיים, ונקראים מוחין דחיה, ואז הוי הזווג שלם שמזדווגים זו"ן, ומקבלים יעקב ורחל מהם, והם נקראים זווג זו"ן ויעקב ורחל כשהם שלמים. וכן ראיתי להרב אביגדור עזריאל ז"ל בלשונותיו בקונטרס הנקרא זמרת הארץ כ"י, והובאו קצת לשונות ממנו בספר אמת ליעקב הנ"מ (דף ק"ג ע"ב) סי' ח"י

קנין פירות

ז"ל: זווג ז"ן הגדולים משנכנס שבת לא היה לו זווג עד חזרת מוסף, יען ז"א עלה בשחרית וכו' יע"ש. הרי חדית לן דאפילו בלחש דמוסף אין לזו"ן הגדולים שום זווג, ואם איתא דבקבלת מוחין דו"ק, נה"י וחג"ת דאו"א עילאין, נקראים שכבר קבלו מוחין דחיה דכללות האצילות, למה אין מזדוגים זו"ן הגדולים, כמ"ש הרב בלשונותיו שהבאנו לעיל, אם לא על כורחינו צריכין אנו לומר, דאין נקראים מוחין שלמים דחיה דכללות דאצילות רק כשמקבלים מוחין שלמים דחב"ד דאבא ואימא עילאין.

ואבא היום לבאר ענין זה, כי הן אמת נפקא לן מכל זה, למאי דחדית לן הרב ז"ל בשער המוחין פ"ט בכואו לבאר ענין הארת ב"ן דב"ן שנותן לה הז"א ואח"כ המוחין דנסירה ע"י אימא ואח"כ המוחין דזווג, שם האיר עינינו בב' פירושים, וכתב ששניהם אמתיים. והיכי דמי, או כשהזווג הוא דיעקב ורחל הקטנים, או יעקב ולאה, או ישראל ולאה וכו', שכל זה נקרא זווג שאינו גמור, אזי הסדר הוא שבתחילה נותן לה הארת ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה, ואח"כ בעת הנסירה, הצלם דאבא, החכמות והחסדים, שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, עומדים על גבי רישא דז"א. והבינות והגבורות, שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ניתנים לה ע"י אימא, ובזווג ראשון דרוחא ביאה ראשונה, מקבלת ממנו מ"ה דב"ן, ואח"כ כביאה שניה דהולדה נותן לה טיפת ההזרעה, והם מ"ה דמ"ה. כל זה הוא זווג אחר דאחור, שאז זו"ן אינם שוים בקומתן. ונודע שד' בחינות או"א, שהם ישסו"ת דימין ושמאל, הם ב' בחי' או"א, מפני שהם כלולים ממ"ה וב"ן בין הימין ובין השמאל. וכן או"א עילאין דימין ושמאל. ובזווג זה דימי החול, שהוא זווג שאינו גמור, כתחילה לוקח ז"א ישסו"ת דצד שמאל דא"א, ואז אבא כולו מ"ה ואימא כולה ב"ן קודם החילוף, ואחר החילוף אימא דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ואלו הנה"י ניתנים לנוק' בחול כשהזווג הוא דיעקב ורחל או לאה, ואח"כ עולה ז"א ולוקח מוחין דישסו"ת דימין דא"א והוא כמו זה ג"כ. ואפשר שהוא לזווג דכ"ד שעות, שאז יעקב ורחל שלימים, או בזווגים דערבית דליל שבת, שאז עדיין לא הגיעו זו"ן לקבל מוחין דחיה דאו"א עילאין, וזהו לפירוש הראשון. אמנם פירוש הב' מיירי בזווג ישראל ורחל, שאז זו"ן שוין בקומתן, ואז הוא באופן אחר. כי תחילה נבנית פרצופה ע"י הארת ב"ן דב"ן דוקא, כי הארת מ"ה דב"ן שהוא חלקה מהב"ן לא יכלה לקבלו כי חתום הוא תוך נה"י דאבא, כפי חילוק חילוף המוחין, כנודע מלשונות הרב, בש' המוחין שם, ומלשונות ש' או"א (פ"ד מ"ק ומ"ב וסוף פרק ד') ובשער ז"א (סוף פ"א) ובכמה מקומות, ובפרט בש' אנ"ך, כי שם הכריע מורינו הרב ש"ש זי"ע בהגהותיו להשוות כל לשונות הרב, והורה לנו חילוק בענין חילוף המוחין, בין כשמקבלים זו"ן מוחין דישסו"ת לכשמקבלים מוחין דאו"א עילאין עי"ש. אשר בזה תירץ קושיתו בפ"ז דשער אנ"ך והניחה בצ"ע כדי לעורר המעיין כאשר ידקדק המעיין היטב. ועיין עוד בהגהתו הארוכה בפ"ט בשער המוחין והיא לא נדפסה בספר נהר שלום וישנה עדיין בכתובים, ואני העתקתיה בסוף סידור העמידה דחול, יען כי הוא יסוד לכל סדר הכנסת המוחין וחילוק סדר הזווגים. והוא מפרש שם הב' פירושים אלו דפ"ט דש' המוחין. ועיין להרב תו"ח בנדפס דקכ"ד ע"ב ודקכ"ה ע"א וע"ב.

כי שם האריך בלשונו הטהור יע"ש. אשר יוצא לנו מכל זה, כי יש חילוק גדול בענין חילוף המוחין, בין כשמזדוגים זו"ן בחול שאז הזווג אינו שלם, והיינו כשמקבלים המוחין מישסו"ת ואז אינם שווים בקומתן, שזה בא מכח קבלת מוחין דוקא מישסו"ת המלבישים לא"א מהחזה ועד הטיבור, לא כן כשמזדווגין זו"ן זווג שלם דפנים, שאז קבלתם הוא ממוחין דאו"א עילאין שאז שוים הם בקומתם. והסדר הוא בזה האופן, כי כתחילה נותן לה הארת ב"ן דב"ן דוקא, כי הארת מ"ה דב"ן לא יכלה לקבלו מהב"ן הכולל יען חתום הוא תוך נה"י דאבא. ובנסירה, חצי צלם דאו"א שהם מ"ה וב"ן דמ"ה נשארים מקיפים על גבי רישא דז"א, והבינות והגבורות דדעת דשניהם דאו"א שהם מ"ה וב"ן דב"ן חצי השמאל דשני הצלמים נכנסו בנוק' שלא ע"י ז"א, וננסרת, שנותן לה הארת המוחין דב"ן דמ"ה שהוא רוחא דחלקו מהמ"ה, והם בחינת תשעה שמות הוי"ה פשוטה. ובזווג דהולדה אזי נותן לה עצמותם, דהיינו מלכיות דב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה. זהו מה שהאיר לנו הרב ז"ל בפ"ט דש' המוחין, ובכך ניחזי אנן, אם בשחרית לחש וחזרה דשב"ק נקרא שכבר קבלו זו"ן מוחין מאו"א, אעפ"י שהם נה"י וחג"ת, אזי צריך לכוין במילת באהבה בנסירה דכללות זו"ן, ומוחין דנסירה הם דשניהם דאו"א, חצי הצלם דאבא וחצי דאימא, והיינו ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן, והם נכנסים בנוק' וכו' וכנזכר לעיל. ואזי הזווג הוא דזו"ן הגדולים ו"ק דמ"ה ו"ק דב"ן ויעקב ורחל נכללים עמהם, ואם נאמר שקבלת המוחין דו"ק נה"י וחג"ת דאו"א, לחש וחזרת דשחרית שב"ק, אינם נקראים מוחין שלמים, אזי בהכרח כי הזווג אינו זווג גמור. ומוחין דנסירה אינם אלא דאימא לבדה, והם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן אחר החילוף, והזווג הוא דיעקב ורחל שמזדווגים כמו שאר תפלות.

והן אמת כי לכאורה יש להכריע כן מפשטי לשונות הרב ז"ל בשה"כ וז"ל: וענין פסוק שמע ישראל ענינו כי בכל שבת לא היה זווג כלל לז"א עם נוק' רחל אלא עתה בחזרת מוסף וכו' יע"ש. וכן ראיתי להרב זמרת הארץ ז"ל המובא שם בספר אמת ליעקב בקונטרס שפת אמת, וכן איתא בכת"י יע"ש, וכן משמע מלשון הרב מהר"ד מאג'אר ז"ל בכללותיו סוף סי' ק"ך שכתב וז"ל: אמנם בזווג ישראל שהוא כשזו"ן בקומתן עומדים בשוה, כגון מוספי שבת ויו"ט, אז הוא באופן אחר, כי תחילה נבנית פרצופה ע"י הארת ב"ן דב"ן וכו', ובנסירה חצי צלם דאו"א מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן חצי השמאל דב' הצלמים נכנסו בנוק' וכו' יע"ש. הרי דתלה נסירה הכללית הנעשה מחמת קבלת המוחין דאו"א, דוקא במוספי שבת ויו"ט, דמשמע הא בשחרית שבת לא נאמרו כל השיעורין הללו, רק נסירה פרטית כמו כל הזווגים, ולפי זה לכאורה צריכין אנו לכוין כמלת באהבה בלחש וחזרה דשחרית בנסירת זו"ן, שצלם דאבא שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן נשארים מקיפין ע"ג רישא דז"א, וצלם דאימא שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן נכנסים בנוק' כמו בחול, ואזי הזווג הם דיעקב ורחל, יען זו"ן הגדולים אינם שוים בקומתן, ונקרא שלא קבלו עדיין מוחין דחיה, וכמו שכתבנו לעיל.

אולם כד דייקנין שפיר כל זה ליתא, דהאמת הוא כי זווגי שחרית לחש וחזרה הם דזו"ן הגדולים, כי קבלת מוחין מנה"י וחג"ת דאו"א אינו התפשטות המוחין מחב"ד דאו"א,

כדי שנאמר שאינם מוחין גמורים ושהם הארות המוחין המאירים מחב"ד, כי מי נתן מוחין בחב"ד, והרי חב"ד דאו"א עדיין לא בא להם [מוחין] בשבת זו, כדי שמהם יומשכו מוחין וחג"ת בלחש וחזרה. דזה שנקראים מוחין דנה"י וחג"ת התפשטות הארה, היינו דוקא כשכבר קבלו תחילה החב"ד ונתקנו ע"י החב"ד דאו"א, ואח"כ משם מתפשטים הארתם לנה"י וחג"ת, וכמו שמצינו בכמה מקומות במטבע הברכה ובעומר וכיוצא, לא כן הכא, כי עדיין בחינת מוחין הנמשכים מחב"ד לא נמשכו, ואף גם בחב"ד דאו"א לא נמשכו מהפרצופים העליונים מהם, כדי שמהם יומשכו לנה"י וחג"ת, אמנם הנה"י והחג"ת דחכמה דזו"ן הנתקנים בלחש וחזרה הנמשכים להם מוחין מנה"י וחג"ת דאו"א ומלבישים אותם, הנה הנה"י הם ה' פרצופים גמורים מלבישים זה לזה מראש א"ק עד סוף העשיה, וכמו כן החג"ת דפרצוף החכמה דזו"ן הוא כלול ה' פרצופים גמורים מלבישים זל"ז מראש א"ק עד סוף העשיה. ונר"ן דכל אחד מהם נכנסים בלחש וחזרה, והחיה שבהם בברכת כהנים, בזה האופן, דרך משל פרצופי נה"י הנתקנים בלחש ^{דשחרית} ^{מחיי חכמה} ופרצופי החג"ת דחכמה הנתקנים בחזרת שחרית, הנה הנה"י והחג"ת האלו הם פרצופים גמורים כל אחד כלול מנרנח"י, והם נה"י דחכמה וכתר, דנה"י וחג"ת וחב"ד וכתר, דפרצוף חכמה הכולל דאצילות דאבי"ע דאצילות, נפש דחיות ויחידות דנרנח"י דחיה דחיה. ובחזרה נתקנים חג"ת דחכמה וכתר, דנה"י וחג"ת וחב"ד וכתר דחכמה דז"א, וכמו שכתב מורינו הרב ש"ש ז"ל בנהר שלום (מדף מ"א ואילך) כאשר יעיין המעיין. וכתב עליו הרב תו"ח (דף ק"ט ע"א) וז"ל: נמצא כשנתקנים הנה"י הוא הנה"י של כולם לא הנה"י הכוללים דחכמה וכן הוא בחול וכו' יע"ש, הרי הנה"י הוא פרצוף שלם כלול מנרנח"י שלמים, וכדי להמשיך המוחין לפרצופי נה"י דחכמה בלחש או חג"ת בחזרה או חב"ד במוסף, צריך מסירת נפש ועליית מ"ן כידוע, והו"ק שבהם נכנסים בק"ש, והג"ר שבהם נכנסים בעמידה, והל"מ שבהם נכנסים בברכת כהנים, וכל זה נמשך ונכנס ונתקן חכמה הכללית דזו"ן, ובל"מ שבהם צריך לכוין בין בפרצופי נה"י בלחש ובין בפרצופי חג"ת דחזרה, כי כל אחד מהם הם פרצופים שלימים, והל"מ שבהם נכנסים בברכת כהנים, והם בחינת חב"ד וחג"ת דפרצופי הנה"י, וחב"ד וחג"ת דפרצופי חג"ת, ובכל בחינת פרצוף מהם יש המשכת מוחין ליעקב ורחל המתייחסים לאותו פרצוף, ועולים מבי"ע דאצילות לאצילות. וכל זה פשוט הוא להבקיאים והמעיינים ויודעים המשכת המוחין. א"כ איפה, כיון שכבר קבלו זו"ן מוחין דנה"י או דחג"ת, רו"ל שכבר נכנסו בהם כללות נר"ן דנפש ונר"ן דרוח דנרנח"י דחיה דכללות עם מקיפיהם ל"מ דצלם, ונעשו כל אחד כלול מנרנח"י שלמים, כיצד נאמר שלא קבלו עדיין מוחין דחיה דכללות האצילות, ואם אינם מוחין דחיה מה בחינת מוחין הם, והרי מוחין דנשמה כבר נשלמו הל"מ שלהם בקרבנות ובנשמת כל חי, ואעפ"י שאלו הם נה"י וחג"ת דכללות פרצופי או"א לנה"י וחג"ת דפרצופי חכמה דזו"ן, לא מפני זה נאמר בהם שאינם מוחין דחיה, והרי הם ב' פרצופים גמורים כלול כל אחד מהם מה' פרצופים עם יעקב ורחל הכלולים בהם, וכיון שבזה כבר נמשכו מוחין דחיה לזו"ן, הרי הם ראויים לזווג, ומזדווגים זו"ן שהם ישראל ולא שהיא רחל הגדולה ו"ק ודמ"הן וו"ק דב"ז בשים שלום זווגא שלים, ויעקב ורחל נכללים בהם.

והוי יודע כי מורינו הרב שר שלום ז"ל האיר עינינו בהקדמתו (בדף ק"ח סוף ע"ב) וכתוב בפירוש וגילה סודו, דמוחין דלחש וחזרה דשחרית שבת הם מוחין דחיה דכללות האצילות, והוא כפי הכלל שכלל לן הרב בשער העקודים, דאינם מזדוגים זו"ן כי אם כשיש להם מוחין דחיה דכללות, דבמחשבה אתבריר כולא, א"כ בהכרח הוא שמזדוגים זו"ן, וכן כתב בפירוש הרב מהר"ד מאג'אר ז"ל בהקדמתו הארוכה דברכת שים שלום זו"ל: בשחרית דשב"ק בלחש יכוין בכל הפרטים כנ"ל בשחרית דחול. אלא שבמקום זווג יעקב ורחל יכוין עתה בשני זווגים דישראל ולא ויעקב ורחל וכל זווג מהם וכו', הרי בפירוש דבלחש דשחרית שב"ק הם זווג דישראל ולא ויעקב ורחל שנכללים עמהם. וא"כ צריך לפרט, כי אלו הזווגים דלחש וחזרה בשחרית שב"ק הם זווגים שלימים דזו"ן הכוללים, אבל הם זיווג דמיניה וביה, רו"ל כי בלחש הם נה"י דחכמה דזו"ן ו"ק דמ"ה עם ו"ק דב"ן דזה הפרצוף, והם זו"ן דכללות הפרצוף ויעקב ורחל נכללים עמהם. וכן בחזרה חג"ת דחכמה, והם ו"ק דמ"ה ו"ק דב"ן דפרצופי חג"ת דאו"א, לחכמה דזו"ן הגדולים, ויעקב ורחל כבחינה זו נכללים עמהם. וכן בחב"ד דחכמה בשים שלום דלחש דמוסף ודכתר בחזרה, ומ"ש הרב בשער הכוונות דבשבת לא היה שום זווג כי אם בחזרת מוסף בקדושת כתר, הכוונה דאותו זווג הוא יותר כוללי דכללות השבוע כולה, והם בחי' לקיחת וקבלת מוחין מכל ד' בחינות או"א עילאין ביחד, שמזדוגים או"א דצד ימין עם או"א דצד שמאל, ועיין בשער י"ט שער אנ"ך פ"ו ובתו"ח (דף קכ"ה ע"א), וכ"כ מורינו הרב בסידור זו"ל: שמע דמוסף למסור עצמו עק"ה, ועי"ז גורם זווג דמ"ה וב"ן דזו"ן הכוללים ודיעקב ורחל הכוללים, וכן הוא זווג דנח"י דיתידה דחיה זווג דנרנח"י דזו"ן הכוללים עכ"ל, הביאו הרב תו"ח (דף קל"ג ע"א) וכתב הוא זו"ל: רו"ל דזו"ן הכוללים דכללות השבוע, א"כ יהיה דוגמת הזווגים דכללות דכל הכ"ד שעות, שבמנחת ערב שבת הוא זווג דאב"א שלהם, דוגמת זווג דמנחה דחול שהוא זווג דאב"א דזו"ן הכולל דכל הכ"ד שעות, והוא בחי' זיווג דו"ק דזו"ן הכוללים שהוא בחינת מ"ה והוא בחינת יניקה כמ"ש בשער ט"ל ש' מ"ד ומ"ן פי"א, והנסירה היא בליל שב"ק והוא מוחין דס"ג, ומוחין דפכ"פ שלהם הוא בתפילת שחרית שב"ק והם מוחין דבחינת ע"ב, ונתקנין פרט א' מהם בכל תפילה, דוגמת הזו"ן הכולל בכל כ"ד שעות שמזדוגים זווג דאב"א בנפילת אפים דמנחה, ונסירתם כלילה, והצ' דצלם בכלי הפנימי שלהם נתקנת פרט א' ממנה בלחש ופרט אחד ממנה בחזרה, והל"מ בכרכת כהנים, וזווגם בנפילת אפים, כן הוא בזו"ן דכללות השבוע, וזהו לבד הזו"ן הפרטים הנתקנים בכל תפילה. א"כ הכלי האמצעי דזו"ן דכללות השבוע נתקן במנחת עש"ק, והכלי החיצון בערבית דשבת, והכלי הפנימי בשחרית ומוסף דשבת, וזיווגם בשמע דמוסף, והזווג דהמברך בשים שלום הוא דחכמה וכתר דזו"ן הכולל, ונקרא זווג דפרטות וכו', וכן הוא במנחת שבת, כי או"א העולים עם הזו"ן בדיקנא, רו"ל זו"ן הכוללים הנקראים או"א עם זו"ן הפרטים, ומזדוגים בלחש וחזרה דמנחת שבת ע"י מסירה עק"ה, והוא זיווג דפרטי פרצופיהם, והזווג הכללי שבהם הוא בצדקתך, וזהו שכתב בספר הכוונות שהוא דוגמת נפילת אפים, רו"ל שבנפילת אפים הוא זווג דזו"ן הכולל כנודע עכ"ל, הרי בפירוש ככל מה שכתבנו, ועיין עוד שם בתו"ח (דף ס"ג ע"א) ותבין יותר בביאור וק"ל.